

DÍTĚ

V NÁS

„Dejme dětem (ale i sobě) kořeny a křídla“

49. ročník festivalu Bezručova Opava je letos věnován dětem, dětskému pohledu na svět, hravosti, fantazii, otevřenosti a neohraničenosti možností, které jsou před námi na začátku naší životní pouti, ale i zamyšlením nad tím, jak důležitý a zásadní je dětský věk pro pokračování věku dospělého. Co vše získáváme (a získáváme-li co) přechodem do věku dospělosti, co ztrácíme, co bychom si měli uchovat a podržet, není naše životní pouť jen cesta od dítěte mladého k dítěti starému? Otázky a odpovědi, záhada a magie lidského života je zakleta a zakódována ve věku dítěte, v cestě každého z nás. „Jen to je v člověku trvalé a stálé, čím nasákl první věk,“ psal Jan Ámos Komenský. Pátrat v hájemství a mikrokosmu dítěte, tedy naplňování letošního festivalového tématu, budeme opět prostřednictvím všech druhů umění – divadla, filmu, výtvarného umění, literatury i hudby po dobu celého měsíce září. Připravili jsme pro Vás 53 programových bloků a 11 doprovodných akcí, ve kterých budeme nahlížet a zkoumat dané téma s laskavostí, soucitem, porozuměním, seriózností i humorem. „Každý člověk je dítětem svého dětského věku,“ přemítal kdysi slavný rodák z Příbora Sigmund Freud, a když se režiséra Jeana Renoira ptali: „Jaké je vaše tajemství?“ Odpovídá přesvědčivě: „Nosím své dětství stále v kapse.“

Petr Rotrekl
dramaturgie festivalu

Helena Štáchová: O myších a loutkách

Divadlo Spejbla a Hurvínka (Praha)

loutkové představení pro dospělé

Režie: Helena Štáchová, Martin Klásek

Dramaturg: Denisa Kirschnerová

Výprava: Richard Maška

Hudba: Jiří Toufar

Osoby a obsazení:

Spejbl mluví Martin Klásek

vodí Richard Maška

Hurvínek mluví Martin Klásek

vodí Michal Barták

Mánička mluví Helena Štáchová

vodí Michaela Stejskalová
/Květoslava Plachetková

Bábinka mluví Helena Štáchová

vodí René Hájek

Žeryk mluví Miroslav Polák

vodí Miroslav Polák

sobota 2. září

19.00 hod.

Slezské divadlo

Co vše se odehrává v zákulisí, než se začne hrát? Divadelní zákulisí, které zůstává diváckému pohledu skryto, má svůj vlastní život a v intimních chvílích, kdy nejsou pozorováni, chovají se nejen lidé, ale i loutky jinak, než v autorem předepsaných rolích. Indiskrétní pohled do těchto míst vám prozradí, „co se děje, když se nic neděje“ ve chvílích, kdy divadlo místo zvaných diváků navštíví hosté nezvaní - myši.

Divadlo Spejbla a Hurvínka založil jako první profesionální loutkovou scénu profesor Josef Skupa (1892-1957) v roce 1930.

Hlavními postavami všech inscenací jsou Spejbl a Hurvíněk - otec a syn, reprezentující rozporný názor dvou generací na svět. Spejbl vstoupil na scénu poprvé v roce 1920, Hurvíněk 1926. Vystupují jako hlavní aktéři civilních i fantastických příběhů, v komponovaných vizuálních pořadech jako komentátoři filozofují o základních životních otázkách. Jejich tradičním protihráčem je podobný ženský pár, Hurvínkova nerozlučná kamarádka Mánička (1930) a její pedagogicky zaměřená „bábinka“ paní Kateřina Hovorková (1971). Tuto základní čtveřici protagonistů, obklopenou v komediálních příbězích dalšími postavami na základě požadavků autorů, doplňuje Spejblův pes Žeryk (1930).

Spejbla a Hurvínka mluví tradičně jeden herec, střídající hluboký hlas otce Spejbla s Hurvínkovou komickou dětskou fistulkou. Tuto tradici založil už ve 20. letech profesor Skupa, pokračoval v ní více než 40 let Miloš Kirschner a v současné době na ni navazuje i další interpret Martin Klásek (1957), který se - vybrán a připravován Kirschnerem - poprvé představil dětskému obecenstvu v rolích Spejbla a Hurvínka v roce 1974 a od roku 1982 je pak pravidelně alternoval. Po smrti Miloše Kirschnera se stal již třetím otcem Spejbla a Hurvínka.

Dramaturgie divadla vychází ze dvou základních linií. Tou první a převažující jsou ucelené komedie. Druhou tvoří hry revuálního charakteru, ve kterých se střídají vizuální grotesky s dialogy Spejbla, Hurvínka a Máničky. Divadlo hraje pro děti i dospělé a účinkuje nejen na pražské domácí scéně, ale také v zahraničí.

Míry a váhy Spejbla a Hurvínka:

- malé loutky (klasické): Hurvíněk 46 cm / 1,05 kg; Spejbl 55 cm / 1,60 kg
- střední loutky (hrací): Hurvíněk 49 cm / 1,20 kg; Spejbl 60 cm / 1,85 kg
- velké loutky (předscénové): Hurvíněk 56 cm / 1,95 kg; Spejbl 76 cm / 2,80 kg

Helena Štáchová, Dušan Soták: Hurvínek a kouzelník

Divadlo Spejbla a Hurvínka (Praha)

loutkové představení

V divadle se jednoho dne objeví kouzelník s čarovným kufrem plným kouzel, která překvapí nejen Hurvínka, ale i zvědavou Máničku. Divadelní scéna se promění v cirkus, ve kterém se potulují zmatený klaun, pštros na nejistých nožkách či početná rodina rozverných myší. Kouzlení nezvaného hosta nakonec vytrhne z příjemného lenošení i pana Spejbla.

Režie: Helena Štáchová, Martin Klásek

Dramaturg: Denisa Kirschnerová

Výprava: Naďa a Dušan Sotákovi

Hudba: Milan Dvořák

Osoby a obsazení:

Spejbl mluví Martin Klásek

Hurvínek mluví Martin Klásek

Mánička mluví Helena Štáchová

vodí Richard Maška

vodí Michal Barták

vodí Michaela Stejskalová

/Květoslava Plachetková

Kouzelník M. Klásek

Klaun V. K. Maric

Loutková revue nejen
pro nejmenší diváky,
ale i rodiče.

neděle 3. září

9.00 a 11.00 hod.

Slezské divadlo

Jeden svět

Obraz dětí v dokumentárních filmech filmového festivalu

filmový dokument

Jeden svět (One World) je mezinárodní filmový festival o lidských právech. První ročník festivalu se uskutečnil v roce 1999 v Praze a byl inspirován obdobnými akcemi, které pořádají Human Rights Watch v New Yorku a Amnesty International v Amsterdamu.

Pořadatelem festivalu Jeden svět je Člověk v tísni – společnost při České televizi, o.p.s. Tato instituce organizuje humanitární pomoc v krizových oblastech světa, usiluje o šíření demokracie a snaží se chránit lidská práva. Jedná se o přehlídku výjimečných dokumentárních filmů, které přesahují běžnou zpravodajskou nabídku. Velký prostor v dramaturgii festivalu je věnován dětské problematice.

V Opavě je tento festival pořádán od roku 2000 v kontextu s pražským programem. V roce 2002 se organizace festivalu ujala Slezská univerzita v Opavě pod záštitou primátora Statutárního města Opavy a hejtmána Moravskoslezského kraje v Ostravě. Realizátorem festivalu v Opavě je Institut tvůrčí fotografie FPF Slezské univerzity v Opavě.

pondělí 4. září
a čtvrtek 7. září

18.00 hod.

Moravská kaple
Domu umění

I. blok

pondělí 4. září

od 18 hod.

Moravská kaple
Domu umění

► Punam, dívka z Nepálu

(Srbsko a Černá Hora, 2005) 27 min.,

režie: Lucian Muntean, Natasa Stankovic

Dětský hlas devítileté Punam Tamangové nás přenáší do nepálského města Bhaktapuru. Začíná přímočarý popis těžkého života malé dívky a neradostných sociálních podmínek jejího okolí. Film nás zavádí také do světa Punaminých kamarádů, kteří musejí ve svém volném čase pracovat v kamenolomu nebo v továrně na výrobu cihel, aby měly jejich rodiny na živobytí, a navíc mohly financovat vzdělávání svých dětí. Vedle zachycení těžké práce kamera nahlíží do chudé pětitřídky, která je pro Punam symbolem naděje.

► Experimentum crucis

(Kazachstán, 1996) 52 min.

režie: Taras Popov, Vladimír Tyulkin

Taras Popov pracoval více než deset let jako psychiatr v chlapeckém vězení v Kazachstánu, kde tajně natáčel příběhy vězněných dětí. Výsledkem je neuvěřitelně intimní portrét života v prostředí všudypřítomné brutality. Experimentum crucis je dojemné zkoumání života dětí ze dna postsovětské společnosti.

► Děťští vojáci

(Austrálie, 2002) 56 min., režie: Alan Lindsay

Zbraně v rukou dětí – je šokující, do jaké míry je tento jev rozšířen. Teror znásilňování, vymývání mozků, drogy. Podle střízlivých odhadů je na světě na tři sta tisíc dětských vojáků. Organizace bojující za lidská práva tuto praktiku ostře odsuzují.

Šadja

(Izrael, 2005) 50 min., režie: Roy Westler

Od svých osmi let se izraelská Arabka Šadja Zouabiová velmi úspěšně věnovala karate. Její muslimská rodina žije po celé generace v Tamře v Galileji. Jako jediná muslimka mezi členy izraelského reprezentačního týmu v karate míří na mistrovství světa v Jižní Africe. Tady při setkání s palestinským družstvem dochází k několika vyhroceným situacím, které Šadju přinutí zamyslet se nad svým původem. V průběhu filmu se také postupně vynořují důležité otázky...

II. blok

čtvrtek 7. září
od 18 hod.

Moravská kaple
Domu umění

Děti ze stanice Leningradská

(Polsko, 2004) 35 min., režie: Hanna Plak, Andrzej Celinski

Syrový pohled do každodenní reality moskevských dětí ulice, jejichž počet v současné době dosáhl třiceti tisíc.

Krev mé krve

/USA, 2003/ 84 min., režie: Jonathan Karsh

„Děti jsou dar,“ tvrdí Susan Tomová. Z málokterých úst znějí tato slova přesvědčivěji. Susan se totiž na „plný úvazek“ stará o jedenáct adoptovaných dětí sužovaných nejrůznějšími handicap. Chybějící končetiny, mentální zaostalost, těžké popáleniny, a dokonce ani pokročilé stadium rakoviny však z jejího přebytku nedokážou vyhnat humor, naději a drobné každodenní radosti. Režisér Jonathan Karsh se v duchu cinéma věřitě rozhodl zmapovat čtvero ročních období této pozoruhodné rodinky, v níž vládne svou pečující rukou bezprostřední Susan.

Holky

(Nizozemsko, 2003) 25 min., režie: Menna Laura Meijer

Režisérka v zábavně sestříhaném dokumentu natočeném pro své čtyři dcery zjišťuje, jaké představy a fantazie o něžném pohlaví a ideální partnerce se honí hlavou pubertálním chlapcům.

Na závěr filmové překvapení pro velké děti o velkých dětech...

Připravil a uvádí Jiří Siostrzonek

Pohádkový svět Hanse Christiana Andersena

Výstava ilustrací Kamily Štanclové a Dušana Kállaye

vernisáž

Nakladatelství BRIO připravilo k 200. výročí narození dánského pohádkáře Hanse Christiana Andersena (1805 - 1875), které si v loňském roce připomněl celý kulturní svět, náročný projekt - kompletní vydání jeho díla. Ilustrace ke všem třem dílům vytvořili slovenští výtvarníci Dušan Kállay a jeho žena Kamila Štanclová. Oba na ilustracích pracovali skoro čtyři roky a co to pro oba tvůrce znamenalo, vystihují nejlépe jejich vlastní slova: "Práce na pohádkovém díle Hanse Christiana Andersena byla pro nás výjimečnou výzvou. Od svatby v roce 1971 jsme poprvé pracovali na společném projektu. Více než tři roky jsme připravovali ilustrace pro toto kompletní vydání a od chvíle, kdy vstoupil Andersen do našeho domu, žili jsme jenom s ním a jeho Činovým vojákem, Divokými labutěmi či Jakoubkem a Kristýnkou."

Dům umění v Opavě nabídne návštěvníkům nevšední podívanou - první instalaci všech ilustrací vzpomínaného díla. Oba výtvarníci jich společně vytvořili 763. Výstava je vyvrcholením série již uspořádaných výstav v zahraničí - Bratislava (2004), Mnichov (2005), Paříž (2005), Macerata (2005).

První kniha Andersen pohádky je na trhu od února 2005 a vyšla i ve francouzské, německé a slovenské mutaci, druhá Andersen pohádky II vyšla v září 2005, třetí vyšla v srpnu letošního roku.

Kamila Štanclová se narodila v roce 1945 ve Zvolenu. Vystudovala SŠUP v Bratislavě a Vysokou školu výtvarných umění v Bratislavě v oddělení volné grafiky a knižní ilustrace u profesora V. Hložníka. Věnuje se malbě, grafice, exlibris, ilustraci a známkové tvorbě. Ilustrovala přes 70 knih pro děti i dospělé a získala řadu ocenění - např. Grand Prix na Bienále knižního umění v Martině (1995), Unicef

Award na Fiera del libro v Bologni (1995). Její nejznámější ilustrované tituly jsou finský epos Kalevala, Baumův Čaroděj ze země Oz, Ptačí hnízdo Selmy Lagerlöfové.

Dušan Kállay se narodil v roce 1948 v Bratislavě. V roce 1972 ukončil studium na Vysoké škole výtvarných umění v Bratislavě (Všeobecná škola malířská

– prof. L. Čemický, oddělení figurální kompozice a krajinomalby – prof. J. Želibský, oddělení volné grafiky a knižní ilustrace

– prof. V. Hložník a poslední semestr

A. Brunovský). Po studiích se soustředil na grafiku, ilustraci a známkovou tvorbu.

Ilustroval na 140 knižních titulů, za které získal množství cen, např. Zlaté jablko BIB '73, Zlaté jablko BIB '75, Grand Prix BIB '83, Plaketa BIB '93 v Bratislavě, Zlatá medaile na Bienále užité grafiky v Brně (1988), Unicef Award na Fiera del libro per ragazzi v Bologni (1992), Zlatá stuha udělená českou sekci IBBY v Praze (2000).

Za známkovou tvorbu obdržel například Grand Prix – Nejkrásnější známka světa na mezinárodní výstavě

WIPA ve Vídni. Všechny ceny a ocenění korunuje cena H. CH. Andersena za celoživotní ilustrační tvorbu (IBBY – Oslo 1988). Z nepřeberného množství knih

jmenujme alespoň Carrollovu Alenku v říši divů, Shakespearův Sen noci svatojánské, V říši víl a skřítků (Pověsti z britských ostrovů), Barbary B. Höppner Zaubertopf und Zauberkugel, Stanovského a Vladislavův Strom pohádek. V roce 1990 po odchodu Albína Brunovského přebírá oddělení volné grafiky a knižní ilustrace na Vysoké škole výtvarných umění v Bratislavě, kde nyní působí jako profesor.

úterý 5. září

17.00 hod.

Dům umění

Dušan Urbaník

Setkání s výtvarníky Kamilou Štanclovou a Dušanem Kállayem

hovory o tvorbě, inspiraci a hlavně Andersenovi

... Stmívá se. Mozaika ledových květů se přitulila k oknu, ale pod peřinou v útulném pokojíčku je teploučko. Maminka si sedá ke mně a otevírá knihu pohádek. Která z nich to bude tentokrát? Můžu si vybrat, ale nesmí být moc dlouhá, protože už jsem dávno měla spát. Rychle listuji knihou, a protože ještě neumím číst, volím pohádku s nejhezčími ilustracemi. Maminka čte tichým láskyplným hlasem, hou-pavý rytmus řeči mě kolébá na cestě do krajiny snů. Zavírám oči, usmívám se a je mi krásně...

Mezi předčítajícím a naslouchajícím po krátkou dobu, kdy je čtena pohádka, vzniká zvláštní vztah plný důvěry, porozumění a lásky. Jeden je závislý na druhém, věří mu a společně kráče-jí po stopách, které v knize zanechal autor. Při slově „pohádka“ se nám většinou vybaví ty od Boženy Němcové nebo Karla Jaromíra Erbena, ale někdo si oblíbil také Hanse Chris-

tiana Andersena. Je zvláštní, že obdivujeme právě tohoto dánského spisovatele, když jeho mnohdy smutné pohádky snad ani nemohou být pro děti. Překvapují svou krutostí – stínané hlavy nejsou výjimkou, děvčátko se sirkami všemi opuštěno mrzne poslední den v roce. A v porovnání s jinými slavnými pohádkovými příběhy Andersenovy nekončí vždy dobře (závěr je spíš smírem či tou lepší z několika ne-záviděníhodných možností, ve třetině pohádek dokonce hlavní hrdina umírá).

Pro životní moudrost, kterou v nich najdeme, a nemožnost dopředu odhadovat, co se stane, lákají Andersenovy pohádky nové a nové generace čtenářů. Provázejí nás, rostou s námi a dovolují, aby naše fantazie na chvíli oživila princeznu na hrášku, roztomilou Malenku i císaře v nových šatech. Andersen nás vede svým světem, v několika větách brilantně vystihne atmosféru místa děje – téměř slyšíme slávi-ka zpívajícího v zahradě čínského císaře a cítíme vůni růží v malinké zahradce Kaje a Gerdy. Poutavé vyprávění strhuje svou rozmanitostí,

středa 6. září

17.00 hod.

Dům umění

baví i dojmá. Mrzí nás při setkání se Sněhovou královnou, pláče nad nenaplněnou láskou malé mořské víly a přistihneme se, že zatajujeme dech, když se statečný cínový voják v papírové loďce řítí strážkou do nebezpečí. Na základě vlastních prožitků nám nejslavnější Dán umožňuje nahlédnout do lidské duše a hledat v ní skrytou krásu. Ne každý bohatý člověk si váží ostatních a ne každý chudý je předem zatracen. Poctivá práce, užitečnost a láska, to jsou hodnoty, které bychom měli uznávat. Přestože mnozí hledají překvapivé paralely mezi současností a drsným a nevyzpytatelným světem Andersenových příběhů, největší potěšení z jeho příběhů dosáhneme, když se nebudeme bránit a necháme se provést tajuplnou říší obrazotvornosti. Kouzlo imaginace nevyprchává, pohádka zůstává posvátnou...

Nada Satková

Hans Christian Andersen (1805 - 1875)

Dánský spisovatel, nejslavnější světový pohádkář. Narodil se jako syn chudého ševce v Odense na ostrově Fyenu 2. 4. 1805, zemřel v Kodani 4. 8. 1875. V roce 1819 začal v Kodani studovat pěveckou a taneční školu, a protože ho od dětství více lákalo divadlo, rád si vymýšlel loutkové hry, opouští málo slibnou dráhu tanečníka a díky skromné podpoře si doplňuje od roku 1822 své vzdělání. První Andersenovy hry a knihy jsou z roku 1829. Spisovatel se pak ohlašoval téměř každý rok novým svazkem, napsaným buď ve vlasti, nebo v cizině, kam se poprvé rozjel na stipendium roku 1833 (Paříž, Řím, Neapol, Mnichov, Vídeň, Drážďany). Vytoužený úspěch se nedostavil a příliš příznivé nebyly přijaty ani hry (Láska na Mikulášské věži, Anežka a vodník, Ahasver),

ani romány (Jenom šumař, Dvě baronky), neuspěly ani cestopisy. Jediným a pro autora nečekaným úspěchem byly jeho pohádky, jejichž první sbírka, obsahující Křesadlo, Hráškovou princeznu a Květiny malé Idy, vyšla poprvé roku 1835. Ostatně ani cesta slavných Pohádek nebyla snadná a bez oklik. V Dánsku získaly obecný ohlas teprve roku 1850, když ke jmenovaným přibýly Císařovy nové šaty, Cínový voják, Sněhová královna, Kouzelný kufr a mnoho dalších a když text doplnily poutavé ilustrace V. Pedersena. Andersen čerpal náměty z dánských i cizích lidových pohádek a pověstí, z orientálních motivů i z vlastní fantazie. Jako první přinesl do literatury v pohádkách pro děti hovorovou a dětskou řeč. Čeští čtenáři se s ním setkali poprvé roku 1845 (povídka Můj bratr Arthur). Výbor povídek a báchorek však vyšel v českém překladu teprve roku 1872 u nakladatele K. B. Kobra. Od těch dob patří Andersen k nejoblíbenějším autorům dětí i dospělých. Pro nás je jeho jméno spjata především s jedinečnými ilustracemi i loutkovými filmy Jiřího Trnky a s ilustracemi Cyrila Boudy.

Dny evropského dědictví 2006

**Otisk slavných jmen – historické objekty,
v nichž žili slavní lidé**

Stalo se již dobrou tradicí, že v rámci Dnů evropského dědictví jsou opavské veřejnosti zdarma zpřístupněny zajímavé objekty a památky, které si můžete prohlédnout i s odborným výkladem. V sobotu 9. září budou zpřístupněny tyto objekty:

Zemský archiv – možnost prohlídky Zemského archivu v Opavě s průvodcem a odborným výkladem o historii objektu, slavných osobnostech, které zde působily, a o současnosti této významné instituce. Závěreční si mohou prohlédnout historický sněmovní sál a badatelnu, kde bude instalována výstava archiválií. Sraz účastníků bude ve vestibulu budovy. Prohlídky začínají v 9.00, 11.00, 13.00 a 15.00 hod. – vstup omezen pouze pro držitele časové vstupenky na jednotlivé prohlídky. Časovky získáte zdarma v MIC.

Městský hřbitov – židovská část městského hřbitova – za doprovodu členů zájmového sdružení AREKA, kteří se podíleli na vyčištění a částečné obnově židovského hřbitova, si budete moci projít tuto část městského hřbitova, nacházející se za smuteční síní, přístupnou pravou branou, a naslouchat výkladu o její historii i některých osobnostech, které zde našly místo posledního odpočinku.

Prohlídky začínají v 9.00, 11.00, 13.00, 15.00 a 17.00 hod.
– možnost vstupu i mimo prohlídky.

Matičíní dům – tato budova je spjata s bohatou a hodnotnou historií Matice slezské, původně Matice opavské, založené roku 1877. Návštěvníci si ji budou moci prohlédnout zevnitř a zúčastnit se křtu knihy „Paměti Vincence Praska“. Křest proběhne společně s prohlídkou v 11.00 hod.

Prohlídky začínají v 9.00, 11.00 (spolu s křtem knihy) a 13.00 hod. - po skupinkách max. 40 osob – vstup omezen na prohlídky.

Kostel sv. Hedviky – velmi zajímavá ukázka pojetí moderní sakrální architektury je dílem architekta Leopolda Bauera. O něm a o této architektonické zajímavosti se více dozvíte při její prohlídce, jejíž součástí je také možnost prohlédnout si město shora, z krásné kubistické věže. Prohlídky začínají v 9.00, 11.00, 13.00, 15.00 a 17.00 hod. – možnost vstupu do kostela i mimo prohlídky.

Švédská kaple – tolikrát obdivovanou kapli, původně vystavěnou jako zádušní Přemkem opavským, si budete moci prohlédnout od 17.00 do 18.30 hod. s průvodcem nebo můžete přijít na večerní program od 19.00 hod. s hudební skupinou CALATA, která svou hudbou i mluveným slovem přivolává zašlé časy a oživuje strnulé obrazy z historie naší společnosti.

Vstupy do všech objektů jsou zdarma. Změna v programu vyhrazena.

Doprovodný program:

Zájmové sdružení Areka pořádá na Horním nám. od 14.00 hod. akci s názvem „Hledání židovské historie“ s ochutnávkou jednoho tradičního židovského jídla, prezentací dosavadní práce a výsledků celého projektu i na panelu „Zmizelí sousedé“. K vidění budou po celou dobu obrázky paní Helgy Hoškové „Maluj, co vidíš“, která jako dítě malovala v Terezínském ghettu. Od 15.00 hod. začne výuka židovských tanců s Tomem Barboříkem.

sobota 9. září
památky Opavy

Monika Štěpánková

Když jde kůzle otevřít

Loutkové divadlo Radost (Brno)

loutkové představení

Variací pohádky o kůzlátkách (Vlk, koza a kůzlátka nebo také O neposlušných kůzlatech) je mnoho. Příběh se příliš nemění: Maminka koza varuje kůzlátka před zlým vlkem a nařizuje jim, aby v její nepřítomnosti nikomu neotvírala.

Loutkové divadlo Radost ho uvádí ve zpracování Jana Vodňanského, v němž z tradičního nic nechybí, ale navíc obsahuje autorův půvabný a chytrý humor. Při pohádce o vlkovi, který vymýšlí všechny možné finty a předstírá i „hodného strýčka“, jen aby si kůzlata získal, se budou bavit nejen děti, ale i „dospělý doprovod“. Dětem navíc představení umožňuje zapojit se do děje a fandit chytrým kůzlátům.

Loutkové divadlo Radost zahájilo profesionální činnost 25. října 1949. Zakladatelem a prvním ředitelem divadla byl Vladimír Matoušek – pedagog a umělec, který patřil k předním osobnostem meziválečné generace českého loutkářství. V počátcích pracovalo divadlo převážně s marionetami, ale zanedlouho se v inscenacích objevily loutky spodové. Na přelomu padesátých let bylo Loutkové divadlo Radost divadlem, vyznačujícím se tvůrčí

režií i dramaturgií a hereckým souborem, který je obdařen nejen múzičností, ale i schopností precizní práce s loutkou.

V šedesátých letech se inscenační styl Loutkového divadla Radost stával komediálnějším a živelnějším.

V sedmdesátých letech formuloval nově nastoupivší režisér a dramaturg Pavel Vašíček svůj program magického realismu, kterým zúročil veškerý dosavadní potenciál uměleckého souboru: kultivovanost, lyričnost, ale i smysl pro humor, spojený s neustále pěstovaným „řemeslem“ – dokonalou animací loutky.

Od devadesátých let jsou organickou součástí repertoáru divadla inscenace pro dospělé. Dramaturgie se orientuje na klasické pohádky a adaptace klíčových děl české a světové literatury.

V průběhu padesáti let činnosti nastudovalo divadlo 200 inscenací, z nichž nemálo patří k výrazným pozitivům v historii českého loutkového divadla. Jeho činnost byla oceněna řadou domácích i zahraničních vyznamenání a úspěšně reprezentovalo české loutkářství na zahraničních festivalech i pohostinských vystoupeních v zemích Evropy, Asie i Jižní Ameriky.

neděle 10. září

10.00 hod.

a 16.00 hod.

Loutkové divadlo

Mach a Šebestová

divadelní premiéra

My jsme žáci 3.B,
bereme však na sebe
podobu zajíce, žirafy či slepice.
To je pěkná směsice...

Můžem bejt i rohože
a to všechno protože,
vlastníme nakrátko
utržené sluchátko
... taky jedno zvířátko.

Tak nějak zněla písnička, která vítala u televizních
večerníčků celé generace dětí. Mach a Šebestová a jejich
pes Jonatán jsou přece celebrity mezi českými školáky!!!
Proslavily je totiž příhody, které natočil Miloš
Macourek ve spolupráci s výtvarníkem Adolfem Bornem
a animátorem Jaroslavem Doubravou.
Divadelní adaptace vychází z proslulé
filmové verze a naši dva hrdinové
zažijí řadu dobrodružství se psem
Jonatánem, spolužáky lajdáky
Pažoutem a Horáčkem, pečlivou
paní učitelkou a také paní
Kadrnožkovou.

To vše za doprovodu vtipných
písniček autorky divadelní
verze Jany Sprové.

režie: Hana Mikolášková j.h.
scéna: Jan Štěpánek j.h.
kostýmy: Renata Slamková j.h.

neděle 10. září

14.00 hod.

Slezské divadlo

Chačipe / Vierka aneb Záhada zmizení rodiny B.

Dokumentární filmy Miroslava Janeka

(ČR, 2005, režie: Miroslav Janek)

filmová projekce

Miroslav Janek (1954) režisér, kameraman, střiháč a pedagog Katedry dokumentární tvorby na FAMU. Vstoupil do filmu v průběhu 70. let řadou pozoruhodných krátkometrážních 16mm amatérských filmů. V roce 1980 spolu se svou ženou, střiháčkou a častou spoluautorkou Toničkou, emigroval do USA. Tam snímal, stříhal či režíroval celou řadu převážně dokumentárních filmů. Ze všeobecně známých to

byly např. Powaqqatsi a Anima Mundi Godfreye Reggia. Po listopadu 1989 se oba manželé vrátili domů. Od roku 1993 pracuje pro Českou televizi na dokumentárních filmech, např. Barokní opera; Hamsa, já jsem; Previanti. Jeho autorský film Nespátrně o nevidomých dětech, které začaly fotografovat, získal hlavní ceny v několika mezinárodních soutěžích (např. Karlovy Vary, Sao Paolo). Od roku 1998 je stálým pedagogem FAMU. V loňském roce pak byly uvedeny jeho nové dokumenty Chačipe a Vierka aneb Záhada zmizení rodiny B.

Chačipe (58 min.)

Život v dětském domově objevuje Miroslav Janek prostřednictvím hry. Děti přibírá jako partnery do natáčení, učí je zacházet s kamerou a nechává je, aby samy filmovaly prostředí, ve kterém žijí. Děti se za pomoci režiséra neomezují jen na snímání skutečnosti, ale společně animují, natáčejí scénky, které

si samy vymyslely, experimentují s filmovým materiálem a zároveň podávají zprávu o svém životě. Kamera se tak v jejich rukou stává nástrojem umožňujícím svěřit se s tajemstvím, vypořádat se s bezmocí nebo náhlým smutkem.

pondělí 11. září

17.00 hod.

kino Elektra

Miroslav Janek se dlouhodobě zajímá o ty, které okolí spíše přehlídí. Není pozorovatelem, ale spoluhráčem, který pomáhá nevidomým, Romům, opuštěným dětem. Usiluje o to, aby se vymanili ze společensky podmíněného sevření a našli sílu, jež jim umožní důstojně žít.

Scénář, kamera: Miroslav Janek

Hudba: Jaroslav Kořán

Vierka aneb Záhada zmizení rodiny B. (76 min.)

Zpěvačka Ida Kellarová hledala při přípravě divadelního představení Cikáni jdou do nebe zajímavý ženský hlas. Tak narazila na Vierku Berkyovou, talentovanou Romku z chudé slovenské rodiny. Rozhodla se, že ji nejen obsadí, ale pomůže jí i s další kariérou.

Mnohočlennou rodinu přestěhovala z krajně nuzných podmínek slovenského venkova do svého domu a začala se o dívku starat a učit ji, jak začít nový život na přijatelné sociální úrovni. Harmonické soužití trvalo do té doby, než začaly Idě Kellarové docházet peníze. Když byli Berkyovi donuceni postavit se na vlastní nohy, jednoho dne zdánlivě beze stopy zmizeli.

Dokumentarista Miroslav Janek sleduje příběh o důvěře a zklamání. Zaznamenává další osudy rodiny a ukazuje možnosti toho, jak se lze postavit k výjimečnému talentu malé Vierky. Neobyčejně živý dokument je možné sledovat jako obraz vývoje mezilidských vztahů, možných postojů k romské komunitě, ale i jako zajímavý pohled do hudebního světa.

Jdou naše životy

50 let Památníku Petra Bezruče

literární pořad k výročí

Přestože to skutečně 50. výročí otevření Památníku Petra Bezruče nastalo již v květnu tohoto roku, spojení s básnickovým jménem jej organicky řadí i do bezručovského festivalu, jehož zrození je mimochodem s ním bytostně spojeno. A právě do Bezručovy Opavy, na 11. září, je připravena nejtradičnější a dnes již v Opavě dobře známá forma prezentace, která po desetiletí provázela živé spojení muzejního zařízení dokumentujícího literaturu s jejím čtenářem – jubilejní literární večer Památníku Petra Bezruče.

Památník Petra Bezruče v Opavě vznikl jako součást Slezského zemského muzea ve společenském proudu rozvoje českého literárního muzejnictví po druhé světové válce a představuje v něm od počátku velmi specifickou a svěbytnou složku. Jako součást muzea je totiž sama umělecká literatura, konkrétněji literární archiválie či kniha, spíše výjimečným předmětem sbírkotvorného zájmu muzea a tradičně bývá včleňována do literárních archivů či do knihoven. Památník proto také od počátku není jen muzejním zařízením, ale je i významným literárním archivem a knihovnou, dokumentujícím vedle Petra Bezruče komplexně literaturu Slezska a Ostravska. Od počátku ale má to štěstí, že se stává i jedním z výrazných kulturních zařízení města Opavy, jehož obyvatelé mimořádně byli jeho velkými příznivci a podporovateli vzhledem k sepětí Opavy s životem a literárním odkazem básníka Petra Bezruče.

Na jeho historickém počátku v roce 1946 stála Společnost Petra Bezruče v čele s Vojtěchem Martínkem a po jejím zániku od roku 1952 Slezský studijní ústav, ale celé snažení obou směřovalo k otevření literárního muzea s expozicí věnovanou Petru Bezručovi, k němuž došlo 5. 5. 1956 přímo v renovované budově na místě původního rodného domu básníka na Ostrožné ulici (budova byla v závěrečných dnech druhé světové války zničena).

Ale již počátkem 60. let profiluje Památník PB svůj odborný a dokumentační záběr na celou literární oblast Slezska a Ostravska - v jejím průběhu je získáno téměř dvacet pozůstalostí - a od 70. let pak soustředěně rozvíjí sbírkotvornou činnost zaměřenou na literaturu této oblasti ve dvacátém století, zvláště pak na autory žijící a tvořící - do počátku devadesátých let shromáždí na osmdesát literárních fondů či pozůstalostí. Vedle výzkumné a sbírkotvorné činnosti se významně zapojuje i do kulturního života města, připomeňme jeho zaklada-

telské poslání při vzniku festivalu Bezručova Opava v roce 1958 a iniciativní účast na jeho dalších ročních či pořádání populárních literárních večerů Památníku Petra Bezruče. Od sedmdesátých let se díky spolupráci s Památníkem národního písemnictví v Praze, literárním oddělením Moravského muzea v Brně a Ústavem české a světové literatury ČSAV v Brně a Praze stává aktivním pořadatelem každoročních celostátních i me-

zinárodních literárněvědných konferencí, autorských literárních večerů a setkání se spisovateli a také místem prezentace několika desítek výstav – literárních, knižní kultury, knižní ilustrace, ale i grafiky, exlibris, bibliofilii. Díky specifické pozornosti mládeži v Památníku PB vznikne za široké aktivní spolupráce specifický, více než stodílný cyklus hudebních večerů mládeže.

Od poloviny 80. let je zpracováván záměr rozšíření dokumentace a prezentace i na česko-polské literární vztahy v celostátním měřítku, ale i na přebudování budovy a jeho expozic. Změna společenských poměrů po roce 1989 přináší Památníku PB nové možnosti aktivního využití jeho sbírkového bohatství – stává se nepostradatelnou vědeckou základnou pro studenty české literatury a českého jazyka na nově vzniklé Slezské univerzitě v Opavě, pramenem jejich seminárních či diplomových prací i spolupracovníkem pokračujících literárněvědných konferencí. A nově, právě díky aktivitě studentů, je i místem literárních večerů Studia Petra Bezruče, prezentujícím jak autorskou literaturu, tak vlastní tvorbu jeho členů, ale i dnes neprávem opomíjeného umění uměleckého přednesu. Památník Petra Bezruče v Opavě je v současnosti počtem shromážděných literárních sbírek druhým největším literárním archivem České republiky, a tedy vyhledávaným místem badatelů i zájemců o studium literatury, ale stále zůstává i aktivním účastníkem kulturního života ve městě a cílem turistů i návštěvníků města Opavy.

50. výročí Památníku PB si připomeneme literárním večerem připraveném ve spolupráci se Slezskou univerzitou v Opavě – tentokrát se na něm totiž poprvé jako celek svou vlastní tvorbou představí autoři z řad učitelů Slezské univerzity - Jakub Chrobák, Libor Martinek, Milada Písková a Milan Sobotík. Režie večera se ujal František Štěpán a vystoupí v něm herci Slezského divadla v Opavě.

pondělí 11. září

20.00 hod.

Památník
Petra Bezruče

Vladimír Pfeffer

Návraty k dětství v české a slovenské literatuře

literárněvědná konference

Náš multikulturní festival má v názvu jméno literáta, autora světového ohlasu, opavského rodáka, který také ve svém rodném městě navždy spočinul. Proto první ročníky Bezručovy Opavy byly více záležitostí literatury než jiných druhů umění, a dokonce podle témat pravidelných literárněvědných konferencí se orientovaly ostatní pořady a zaměřovaly se podobně.

Ovšem v posledních letech je festival z iniciativy kulturního referenta Petra Rotrekla koncipován velkoryse a s vědomím několikaleté perspektivy. Situace se obrátila, literárněvědné konference se snaží respektovat základní téma celého festivalu – letos je to Dítě v nás, a proto konference konaná ve dnech 12. a 13. září v aule rektorátu Slezské univerzity Na Rybníčku 1 byla nazvána Návraty k dětství v české a slovenské literatuře.

Nejprve to byl nově zřízený Památník Petra Bezruče (na místě původního básníkovy rodného domu na Ostrožné ulici), otevřený roku 1956, jenž nedlouho po básníkově smrti organizoval ve skromném rámci třídní akce Bezručovy Opavy. Později k prezentaci literatury na festivalu se přičlenila i ostravská pobočka Svazu československých spisovatelů, pak i brněnská pobočka Ústavu pro českou a světovou literaturu Československé

akademie věd a konečně po roce 1989, kdy vznikla Slezská univerzita i její Ústav bohemistiky a knihovnictví. V posledních letech je hlavním organizátorem zmíněné univerzitní pracoviště, které má za hlavního partnera Obec spisovatelů.

Zvláštním a pro pořádání těchto konferencí výhodným způsobem došlo k tomu, že v současné době vedu Ústav bohemistiky a knihovnictví a zároveň jsem ve vedení celého spisovatelského svazu (Rada Obce spisovatelů v Praze) i předsedou ostravského střediska Obce spisovatelů. Tak je možno soustředit všechny přípravné aktivity a jednat rychle a účinně.

Letošní konference nabízí široké spektrum referátů, od „dětství“ jako tématu v libovolných žánrech přes motivy „dětského“ nazírání a uplatnění jazykových variací, reminiscence a prolínání časových rovin až po memoáry a literaturu určenou přímo dětem a mládeži, přičemž „dětství“ v názvu konference není striktně ohraničeno léty a zájem referentů se může týkat autorů od středověku až po současnost.

úterý 12. září

9.30 hod.

rektorát SU, aula

Po minulém ročníku, kdy se konference (téma Divadlo v české a slovenské literatuře) konala v prostorách Slezského divadla, letos mají účastníci i další zájemci – jednání je volně přístupné – možnost obeznámit se s velkoryse rekonstruovanou budovou někdejšího Domu armády, dnes rektorátu Slezské univerzity. A nepochybujeme o tom, že všichni budou odjíždět z Opavy, která je stále krásnější, s dobrými dojmy a s touhou přijet za rok znovu.

středa 13. září

9.00 hod.

rektorát SU, aula

Jiří Urbanec

Poprvé naposledy

Michal Prokop a Framus Five

koncert

Dramaturgie festivalu připravila pro diváky opravdovou lahůdku. Po dlouholeté odmlce přijíždí do Opavy legendární Michal Prokop se svou skupinou Framus Five, aby představil své nové album i své nestárnoucí písně...

Michal Prokop, muž mnoha zájmů a v hudebním oblasti znám především jako zpěvák pohybující se přibližně v trojúhelníku žánrů rock, soul, blues. V říjnu a listopadu 2005 natočil po více než sedmnácti letech nové album s názvem POPRVÉ NAPOSLEDY, na kterém se objevily skladby Petra Skoumala, Jana Hrubého, Luboše Andršta a také čtyři skladby Michala Prokopa. Jako určité nejznámější skladby (Kolej Yesterday, Blues o spolykaných slovech, Bitva o Karlův most, Funebráci atd.) se na pódiu vrací značka Framus Five a v jejím středu samozřejmě Michal Prokop. Po několikaleté odmlce, kdy se intenzivně zabýval politikou, přerušované jen sporadicky koncerty v klubech, se tak bezmála šedesátiletý muzikant vrací tam, kde je mu nejlíp. Na koncertě zazní staré i nové věci tak, aby si každý fanoušek přišel na své.

Framus Five:

Michal Prokop (kytara, zpěv), Luboš Andršt (kytara), Jan Hrubý (housle),

Jan Kolář (hoboj, klávesy), Jiří Šíma (klávesy, saxofon), Pavel Razím (bicí), Zdeněk Tichota (basa), Roman Kabát (trubka)

úterý 12. září

20.00 hod.

Clasic club No.5

Výstava skupiny X

vernisáž

V prostorách KZ minoritský klášter se tradičně v rámci BO představí skupina X opavských výtvarníků. Návštěvníci výstavy mohou zhlédnout soubor prací tematicky se vztahující k motto festivalu "Dítě v nás" těchto výtvarníků: Zdeněk Beneš, František Černý, Bořivoj Frýba, Pavel Gregor, Hubert Grim, Ivan Hauptfleisch, Jaroslav Herman, Jaroslava Hýbnerová, Lenka Chorvátová, Miloš Kačírek, Karla Klusoňová, Jindřich Matyášek, Lada Milkovičová, Vlastimil Mojezek, Marcela Mrázková, Otakar Nešuta, Pavel Parák, Miroslava Rychtářová, Miroslav Selinger, Petr Šticha, Radoslav Tošenovský, Eva Václavková a hostem skupiny bude Pavlína Pravdová.

Opavská Výtvarná skupina X má skoro čtyřicet

Když v období jisté politické uvolněnosti byla v Opavě v roce 1967 obnovena činnost Sdružení umělců slezských, tehdy mladí opavští výtvarníci projevili zájem o členství v tomto sdružení. Jejich iniciativa byla u konzervativního vedení SUS nepříznivě přijata a desítka odmítnutých výtvarníků založila nové seskupení s názvem Výtvarná skupina X. Písmeno X nesymbolizovalo jen počet členů /X/, ale i škrtnutí, odmítnutí, nepřijetí /X/ do uměleckého seskupení a také to, že skupina byla nová, neznámá /X/, že graficky naznačovala křížovanku /X/ příštích uměleckých cest svých členů. Mezi zakládající členy skupiny patřili: Zdeněk Beneš, Zdeněk Götze, Luboš Havlica, Stanislav Havlík, Zdeněk Horák, Miloš Kačírek, Karel Řehák, Marta Šajtarová, Eva Václavková. Vedle výtvarníků se ke skupině X přidali i teoretici: Miroslav Malura, Ivo Petr.

První výstavu skupiny X viděli Opavané začátkem května 1968, a to v novátorsky objevených arkádách Dvořákových sadů. Podruhé se skupina představila opět ve výstavním prostoru arkád v září 1968. Bylo to v programu jedenácté Bezručovy Opavy a výstava znamenala počátek dlouhé řady festivalových výstav. Výstavy byly většinou tematicky laděné (bezručovské motivy, slezská krajina, hudební jubilea) a arkády se staly převažujícím výstavním prostorem, jen v málo případech kvůli počasí byly výstavy realizovány v náhradním prostředí Domu umění v Opavě. Skupina zpočátku působila pod patronací osvětových zařízení v Opavě, dlouhá léta byla organizačně volně připojena k výtvarnému oboru Základní umělecké školy v Opavě,

středa 13. září

17.00 hod.

minoritský klášter

↑ v současné době našla azyl u Matice slezské. Výtvarná skupina X sdružuje amatéry i profesionály, značnou částí skupiny jsou výtvarní pedagogové a bývalí žáci opavské výtvarné školy. Pravidelně dává skupina prostor i hostům, povětšinou začínajícím autorům, a tak se složení skupiny během let plynule proměňuje. Celá plejáda opavských výtvarníků prošla skupinou X. S pohnutím vzpomínáme na ty, s nimiž se při výstavách už nesetkáváme. Jsou to: Vilém Balarin, Jiří Dvořák, Věra Finsterlová, Lubomír Havlica, Jiří Istl, Ludmila Kačirková, Marie Kellnerová, Vlastimil Martinák, Hana Nováková, Bronislav Stříž a Marta Šajtarová. Vděčně vzpomínáme také na obětavé teoretiky, znalce výtvarného umění, PhDr. Jaroslava Svobodu, PhDr. Miroslava Maluru, kteří už nejsou mezi námi. Pravidelná výstavní činnost není jedinou aktivitou skupiny. Obyvatelé dětských vesniček SOS (Doubí, Chvalčov, Medlánky) jsou skupině vděční za pomoc při estetizaci svého prostředí. Podobně skupina spolupracovala s očním oddělením Slezské nemocnice v Opavě. V posledních letech se členové skupiny zúčastňují malířských plenérů organizovaných na Opavsku a v sousedním Polsku.

Miloš Kačárek

Pějme píseň dohola

ČR, 1991, 103 min., režie: Ondřej Trojan

filmová projekce

Téměř zletilý Ondra má velké předsevzetí: chce se stát co nejdříve dospělým i v oblasti sexuálních zkušeností. Zvolí si funkci praktikanta na pionýrském táboře. Brána letního tábora se otevírá a Ondru čekají mnohá životní poučení. Hrdina prázdninového příběhu z nedávných let tak osaměle pozoruje dva uzavřené světy - partu vedoucích, která se věnuje jen svým zájmům a představám o správně prožité dovolené, a nudící se děti, trpně prožívající povinné prázdninové radosti. Sám Ondra nepatří vlastně nikam. Česká stupidní filmová epopej na důsledné bázi socialistického realismu z prostředí pionýrského tábora, psaná fixem na březové kůře. Svěží debut filmařů, kteří v té době právě končili studia FAMU, je svéráznou generační výpovědí jak o normalizaci, tak o poetice, která se v jejich tvorbě uplatňuje vlastně dodnes.

Hrají: Václav Chalupa, Jiří Strach, Aňa Geislerová

středa 13. září

18.30 hod.

minoritský klášter

Josef Paleček

- Obrázky z pohádek

vernisáž

Vyprávět příběhy malým dětem mohou jen ti, kdož berou vážně víly, skřítky, čaroděje, kouzla, mluvící kocoury, zakleté lesy, létající oře a všechny skutečnosti i události, z nichž kdysi dávno byli utkáni Iliada, Gilgameš, Beowulf, král Artuš a s nimiž přišla na svět lidská civilizace, kultura a lidství vůbec. Dětský svět, kam se všechny ty mytické zázraky uchýlily, když je zavrhlo domýšlivé dospělé ráció, vidí to ještě navíc pronikavým pohledem prvotní zkušenosti. To všechno jistě vytváří dost důvodů, aby se v takovém světě malíři Palečkovi natolik zalíbilo, až proslul široce daleko jako ilustrátor dětských knížek.

Není náhodou, že knížky určené zprvu jen dětem, mají dnes také dospělé čtenáře. Publikum tím četnější, čím více touží po zpěvech a kouzlech, kterých se mu nedostává v „dospělé“ samomluvné a tlachavé poezii a stejně tak i v stále bezohlednějším výtvarném umění, a tedy i malířství. Myslím, že důvody, proč se malíř Paleček ocitl v dětském pokojíčku s odloženými mýty a magickými kouzly, budou obdobné. Již léta se tu pokorně podřizuje starým i novým příběhům, pohádkám i rýmům a hledá pro ně (jak se to v dětských knížkách sluší) bytelný a nezničitelný tvar. Knížku za knížkou modeluje lidi, zvířata i rostliny podobné lidem, zvířatům i rostlinám a vynalézá lidi, zvířata a rostliny dosud ničemu nepodobné. Daří se mu vynalézat viditelné znaky i pro věci duchovní, a tedy neviditelné, jako je láska, nenávisť, zakletí či vysvobození. Vymýšlí hřmotné zakroucené bombardony pro veselí a radost i pravý sklon dívčí hlavy pro nejjemnější odstíny něhy...

Josef Paleček v nejrozmanitějších knížkách jednotlivost za jednotlivostí, znak po znaku stvořil svůj vlastní vesmír.

/z textů Josefa Bruknera/

Josef Paleček se narodil 25. 2. 1932 v Jihlavě. Studoval na katedře výtvarné výchovy Pedagogické fakulty Univerzity Karlovy v Praze u profesora Martina Salcmana, Cyrila Boudy a Karla Lidického. Svou volnou tvorbu a knižní ilustrace vystavoval na samostatných i kolektivních výstavách doma i v zahraničí (Praha, Brno, Bratislava, Tokio, New York, Paříž, Curych, Montreal, Mnichov, Norimberk, Hamburk, Vídeň, Benátky). Spolupracuje s architekty, vytváří tapisérie, nástěnné malby a mobily. Vytvořil výpravy k několika animovaným filmům (cena Národní galerie 1983) a dětským televizním seriálům.

čtvrtek 14. září

17.00 hod.

Památník
Petra Bezruče

Jeho knihy pro děti vydalo 28 nakladatelství v 25 zemích světa (Austrálie, Belgie, Bulharsko, Česká republika /Československo/, Dánsko, Finsko, Francie, Holandsko, Indonésie, Itálie, Izrael, Japonsko, Jihoafrická republika, Jižní Korea, Kanada, Německo, Norsko, Nový Zéland, Rakousko, Španělsko, Švédsko, Švýcarsko, Tchaj-wan, USA a Velká Británie). V Československu získal J. Paleček v soutěži o nejkrásnější knihu Čestné uznání (1973, 1976, 1977, 1978, 1985) a Cenu ministra kultury ČSR (1979). V roce 1974 mu byla udělena Výroční cena nakladatelství Supraphon a v roce 1977 Výroční cena nakladatelství Albatros. Jeho dětské knihy získaly mnohá ocenění i v zahraničí. Například ve Francii (Paříž 1973, 1974), v Německu (Lipsko 1974), v Rakousku (Cena města Vídně 1972 a 1979, Čestné uznání v soutěži o nejkrásnější knihu Rakouska 1975, 1979, Státní cenu Rakouska 1976) a v Itálii (Conegliano 1981, Bologna 1986, Padova 1989).

Dušan Urbaník

Pošli to dál /Pay It Forward

USA, 2000, 123 min., režie: Mimi Leder

filmová projekce

Dílo režisérky Mimi Lederové podle románu Catherine Ryan Hydeové Pošli to dál je téměř komorní psychologickou studií s výrazným morálním akcentem.

Jedenáctiletý Trevor žije na lasvegaském předměstí jen s alkoholickou matkou Arlene. Na začátku sedmé třídy dostanou on a jeho spolužáci od učitele občanské nauky Eugena Simoneta svérázný úkol: vymyslet způsob, jak zlepšit svět, a pokusit se myšlenku realizovat. Chlapec přijde s nápadem poskytnout zásadní pomoc třem lidem, z nichž každý ji pak má „oplatit“ dalším třem. Trevor je silně zklamán svým neúspěchem, protože se mu mimo jiné nedaří dát dohromady matku s obdivovaným pedagogem (zjizveným po těžkých popáleninách), avšak neví, že se jeho myšlenka ve skutečnosti přece jen uchytila a lavinově se šíří po celé zemi... Mimi Lederová nahlíží nevládný svět nižších sociálních vrstev jakoby naivními očima dětského hrdiny; zachovává realistický charakter vyprávění, avšak retušuje naturalistické detaily a výjevy. Jistý naivismus příběhu vyvažuje přesvědčivé zachycení okrajových čtvrtí Las Vegas a herecká suverenita hlavních představitelů Kevin Spaceyho, Helen Huntové i malého Haleyho Joela Osmenta, známého především z hlavní role v Šestém smyslu.

Hrají: Kevin Spacey, Helen Huntová, Haley Joel Osment, Jay Mohr, James Caviezel, Jon Bon Jovi, Angie Dickinsonová, David Ramsey, Colleen Flynn, Liza Snyderová, Tina Liffordová, Cynthia Ettingerová

Filmografie Mimi Leder (USA):
The Peacemaker (1997),
Drtivý dopad (1998),
Pošli to dál (2000),
Připravuje film Still Life s Meryl Streepovou.

čtvrtek 14. září

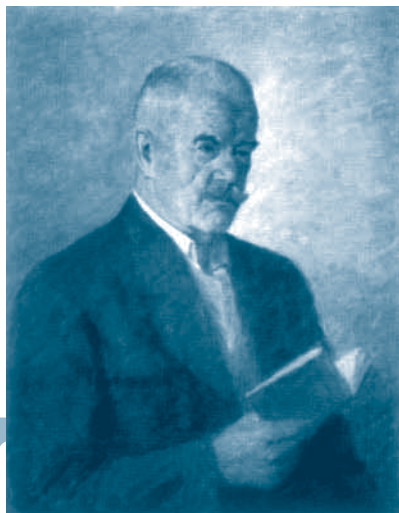
17.30 hod.

kino Elektra

Vzpomínka u hrobu Petra Bezručě

promluví Libor Knězek

pietní akt

Den, kdy si připomínáme narození Petra Bezručě, je tradičně spojen se zastavením a vzpomínkou na velkého básníka u jeho hrobu. Básníkovi přicházejí složit hold organizátoři festivalu, zástupci opavského kulturního života i opavská veřejnost. V posledních třech letech jsme měli možnost setkávat se v Opavě s PhDr. Liborem Knězkem, CSc. (nar. 13. července 1929 ve Frenštátě pod Radhoštěm), protože učí na Slezské univerzitě v Opavě s velkým zaujetím předmět zvaný Literatura pro děti a mládež.

Na dlouhou dobu jeho hlavním působištěm byla Bratislava. Snad je to již v tradici frenštátské, že tam

je živé vědomí blízkosti ke Slovákům a jejich kulturnímu prostředí – vzpomeňme aspoň jmen Kálal a Žbavítel, nemluvě o Horečkovi a řadě dalších, kteří byli téměř napůl zakotveni svým zájmem i v otázkách Slovenska. A tak se Libor Knězek, syn učitele a malířky, po studiích v Praze věnoval propagaci a rozvoji slovenské literatury jako literární muzejník, redaktor, pracovník spisovatelského svazu, redaktor a popularizátor. I když v poslední době sám inklinuje též k vlastní tvorbě (slyšeli jsme v roce 2001 na spisovatelském srazu v Opavě jeho verše satirické a jiné), především má zásluhu v obětavé službě literárním textům a samotné památce jiných autorů.

Začal v padesátých letech nejprve informativními brožurkami o Petru Jilemnickém a Ivanu Olbrachtovi, poté se účastnil kolektivních editorských prací ve vztahu k dílu Fráni Šrámka. Význam jistě neztratí jeho mravenčí aktivita bibliografická (Dvadsať rokov vydavateľstva Slovenský spisovateľ nebo Slovenská literatúra

v prekladoch 1945-1966), rovněž přehledy literárního místopisu (Literárne prechádzky po Stredoslovenskom kraji, zvláště pak – spolu s Jaroslavem Nečasem – Malý literární místopis Československa). Poznání literárního života nejen slovenského slouží jeho rozsáhlá Encyklopédia literárnych diel (858 stran). Přičinil se rovněž o edice literárních textů, např. Sborník současné slovenské prózy (Praha 1984) a Slovenské novely (Bratislava 1993). Svou pozornost obrátil také k dalším jednotlivým autorům, byli to mimo jiné Adolf Heyduk a Fraňo Král.

pátek 15. září

15.00 hod.

Městský hřbitov

Ovšem od devadesátých let v centru Kněžkovy pozornosti stojí Frenštát a jeho kulturní přitažlivost. Je to zvláštní fenomén, že právě toto město pod skutečně památným Radhoštěm lákalo od přelomu 19. a 20. století tolik spisovatelů a dalších umělců - již František Horečka o tom

psal v knížce Frenštátský literární salón (1969). A teď Libor Knězek vydává jednu knížku za druhou, Krajina černá lesem - Čtení o životě a tvorbě Bohumíra Četyny (1998), Spisovatelé a výtvarníci zpod Radhoště (2000), o vlastní matce Život v práci i tužbách (2001), Můj Frenštát - Ze vzpomínek na dětství a na lidi kolem knih a obrazů (2002), Ve Frenštátě mají rádi poezii - Halas a Seifert s přáteli v Beskydách (2003), S Radhoštěm v erbu - Čtení o životě a tvorbě Františka Horečky (2004), Z hor mne nikdo nevytláká - Čtení o životě a tvorbě Josefa Kalusa (2005).

Ale Knězek je také znalcem Petra Bezruče, zvláště vztahu autora Slezských písní k Beskydám a Frenštátu zvláště. Pokloní-li se básníkovi v Opavě, bude to, jako by přinesl pozdrav milovaných beskydských hor velké umělecké osobnosti, bardovi, který až do svého vysokého stáří aspoň jednou za rok vystoupal na jejich nejvyšší vrchol a odtamtud posílal pozdravy:

Kam jen oko dopadne,
švarné slezské hory jsou.
Než tvé slunko zapadne,
hore, synku, na Lysou!

Jiří Urbanec

Sny opavských dětí

Vyhlášení vítězů výtvarné a literární soutěže
O cenu primátora SMO

vernisáž výstavy, předání cen

V lednu 2006 vyhlásilo statutární město Opava literární a výtvarnou soutěž O cenu primátora města, jejíž letošní téma bylo příznačně nazváno „Sny opavských dětí“ – sny, touhy, přání, nápady a návrhy, jak udělat svůj osobní život, ale i život obyvatel města Opavy krásnější a bohatší...

V literární části soutěžily děti a mládež v pěti věkových kategoriích, ve výtvarné části v šesti. Žáci výtvarných uměleckých škol byli posuzováni samostatně. Soutěž byla vyhlášena pro školská zařízení všech typů a stupňů a je rozdělena na část výtvarnou a literární.

Nejlepší práce z výtvarné části budou vystaveny v prostorách ZUŠ na Solné ulici. Při slavnostním otevření výstavy převezmou vítězové jednotlivých kategorií hodnotné ceny z rukou opavského primátora Ing. Zbyňka Stanjury.

pátek 15. září

17.00 hod.

ZUŠ Solná

Sny opavských dětí

Benefiční večer pro literární soutěž Hlavnice A. C. Nora

literární večer

Od roku 1995 se podílí na pestrosti kulturního festivalu Bezručova Opava Sdružení Hlavnice A. C. Nora, které organizuje celostátní soutěž prózy pro mladé lidi. Díky této soutěži se může opavská veřejnost seznámit s úrovní soutěžních prací na literárních večerech, které se konaly mnoho let v čajovně Bludný kámen na Dolním náměstí v Opavě a v posledních letech v hale Památníku Petra Bezruče na Ostrožné ulici.

V loňském roce se literární večer

pro opavskou veřejnost konal na závěr posledního 11. ročníku soutěže, kdy Sdružení Hlavnice A. C. Nora po úrodných 11 letech nevyhlásilo další ročník. Stalo se tak proto, že nezískalo dostatek finančních prostředků, a proto se letos nekoná v Hlavnici v kulturním domě pravidelné vyhodnocení soutěžního ročníku. Neskončila však činnost sdružení, a proto po roční přestávce bude vyhlášen další, v pořadí již 12. ročník celostátní soutěže prózy pro mladé lidi pod názvem Hlavnice A. C. Nora 2007. Stane se tak na Benefičním večeru pro literární soutěž prózy Hlavnice A. C. Nora ve vinárně U Přemka

pátek 15. září

19.00 hod.

vinárna
U Přemka

Protagonistou literární části večera je herec Zdeněk Pavlíček, v jehož režii přednesou ukázky ze soutěžních prací prózy, vybraných z předcházejících soutěžních ročníků a v duchu letošního hesla festivalu Bezručova Opava „Dítě v nás“ herci Lenka Pavlíčková, Zdeněk Pavlíček a Petr Klimeš. Součástí hudební části večera je také vystoupení kapely LaPapoo, v němž pod vedením Marka „Feldy“ Nováka vystoupí Jana Moravcová (zpěv), Marek Novák (zpěv, saxofon), Lukáš Poledna (klávesy), Broňa Martínek (kytara), Karel Kučera (basa) a Dan Kupka (bicí).

Alt rock V.

přehlídka opavských a krnovských rockových kapel

koncert

Pro příznivce rocku je po roce opět připravena tradiční rocková divočina.

Tentokrát rockové kapely přivítá opavský klub Clasic No. 5. ALT ROCK vstupuje do 5. ročníku a představuje opavskému publiku nejlepší regionální rockové kapely. Všechny vystupující kapely opět nahrají dvě skladby v nahrávacím studiu, které vyjdou na kompilaci a vyvrcholením pak bude společný koncert kapel a křest CD ALT ROCK V.

sobota 16. září

14.00 - 24.00 hod.

Clasic No. 5

Na přehlídce vystoupí tyto kapely: KOLO KOLO MLÝNSKÝ, HELPNES, LADĚ, ROSTOCK, BAREVNÉ SNY, KATARZE, KOFE-IN...

Martin Žižlavský

rock

O perníkové chaloupce

Divadlo Drak (Hradec Králové)

loutkové divadlo

Režie: Josef Krofta

Výprava: Jaroslav Doležal

Hudba: Filip Huml

Hrají a zpívají: Jan Popela, Petra Cicáková, Filip Huml, Jiří Kohout

Dvě děti jsou samotné v lese, svítí měsíc a ony neví kudy kam. Co je to? Perníková chaloupka! Čtyři mladí herci přijeli zpívat písničky, otevřeli zázračné harmonium a pohádka vyskočila sama. Chlapeček i holčička, tatínek, a dokonce celý les se skrývali v tom krásném hudebním nástroji.

Cesta Jeníčka a Mařenky k perníkovému domečku a ježibabě, s níž se musí utkat, je příběhem, který zpracoval téměř každý pohádkář. Autorem textu, který uvádí Divadlo Drak, je český básník a dramatik Jan Václav Renč. V režii Josefa Krofta a v kolektivní

inscenaci herců, loutek a hudebních nástrojů můžete vidět písničkovou variaci pohádky Perníková chaloupka. Děti si budou prozpěvovat písničky, dospělí se pobaví nepodbíživými narážkami na současnost, gagy i fantazií. Divadlo DRAK hraje svá představení pro nejširší věkovou adresu. Od dětí z mateřských školek po dědečky a babičky. Poslední dobou jsou nejoblíbenější tzv. rodinná představení, kdy divadlo navštěvují rodiče s dětmi. Divadlo DRAK zahraje ročně 200 - 300 představení asi pro 80 000 diváků. V oficiálních statistikách návštěvnosti českých divadel se pravidelně umísťuje na prvním místě. DRAK je divadlo s nadregionální působností, hraje po celé republice a několikrát ročně v zahraničí (reprezentuje Českou republiku na významných mezinárodních divadelních festivalech, pravidelně hraje ve Velké Británii, Finsku, Polsku, Izraeli, Rakousku).

Východočeské loutkové divadlo DRAK bylo založeno v roce 1958 a stalo se tak nejmladším z profesionálních loutkových divadel v Čechách. Můžeme ho považovat za spolutvůrce rozvoje celého českého a posléze světového loutkářství. Mnohé jeho inscenace přinesly neotřelé a často objektivní postupy, které byly oceněny řadou cen (Mauglí, Krysařova písňala a mnohé další). Inscenace jako Princezny s ozvěnou, Jánošík, Jak se Petruška ženil nebo Zlatovláska mapovaly vývoj loutkového divadelnictví a přinášely v duchu tradice předchozích etap vývojovou iniciativu pro ostatní divadla. S inscenacemi jako například Sen noci svatojánské, Prodaná nevěsta, Beatles či Pinokio, DRAK procestoval celou Evropu. Jeho pohádky viděly děti v Japonsku, USA, Kanadě i Austrálii.

neděle 17. září

10.00 a 16. 00 hod.

Loutkové divadlo

Pocta Mozartovi

Amadeus Knabenchor Wien (Rakousko),
spoluúčinkuje Chlapecký pěvecký sbor při ZŠ Stěbořice

koncert pěveckého sboru

AMADEUS KNABENCHOR

WIEN je komunita chlapců, kteří podstatnou část volna věnují zkouškám a koncertům sboru. Školní vzdělání absolvují na školách dle vlastního výběru, kde mohou získávat důležité hudební vzdělání. Sbor zkouší 3krát týdně, o jejich pěveckou výchovu pečují zkušení pedagogové. Velice se dbá a klade důraz na doplňování sboru malými zpěváčky, a to již předškolního věku, kteří rovněž získávají hudební vzdělání.

V koncertním sboru zpívají chlapci od 8 do 21 let. V době dospívání jsou odborně vedeni tak, aby mohli zpívat dále a podpořili tak chlapecké hlásky o tenorovou a basovou složku.

Forma a organizace – sbor je společenství, které se v podstatě financuje z výtěžku koncertů, rovněž přispívají rodiče chlapců a také příznivci sboru, kteří mohou být členy společenství.

Historie – v Rakousku je bohatá tradice chlapeckého zpívání, které se datuje od 15. století. Chlapci byli přijímáni jako zpěváci při klášterech a chrámech. Jedním z prvních vídeňských chlapeckých sborů „Wiener Sängerknaben“ byl založen roku 1498. Tyto sbory účinkovaly také při bohoslužbách a nahrazovaly ženské hlasy pro sborovou tvorbu. Na svatoštěpánském kůru ve Vídni svým hlasem udivoval sopranista Josef Haydn (nar. 1732). V roce 1808 byl v konkurzu přijat do Wiener Sängerknaben jako sopranista Franz Schubert. Chovanec vídeňského konviktu pro vokalisty dvorní kapely byl mladý Franz v hudbě žákem Václava Růžičky a Antonia Salieriho. Rovněž Anton Bruckner (1824) byl vokalistou v klášteře sv. Floriána.

Amadeus

Z dávné historie se vrátíme do minulého století. Roku 1956, v roce 200. výročí narození Wolfganga Amadea Mozarta, založil prof. Erich Schwarzbauer chlapecký sbor „Mozart-Sängerknaben“. Během krátké doby sbor získává širokou popularitu nejen v Rakousku, ale i v zahraničí.

V roce 1994 převzal umělecké vedení sboru Peter Lang. V následujícím roce zemřel zakladatel a dlouholetý vedoucí sboru prof. Erich Schwarzbauer, a tím byla ohrožena existence chlapeckého sboru. Peter Lang s většinou rodičů chlapců se zasadili o pokračování činnosti a změnili název sboru. Sbor je přejmenován na AMADEUS KNABENCHOR WIEN, jehož uměleckým vedoucím, dirigentem a ředitelem sboru se stává opět Peter Lang.

Od založení sboru Mozart Chor a následně Amadeus Chor členové absolvovali stovky koncertů, účinkovali na jevištích ve více než 1200 představeních, 28 oper a operet ve Wiener Statsoper a Volksoper, m. j. taky provedli dětskou operu z koncentračního prostředí Terezín „Brundibar“ skladatele Hanse Krasy.

Spoluúčinkovali na velkých oratorních a kantátových koncertech s vídeňskými filharmoniky, vídeňskými symfoniky, rozhlasovým orchestrem a dirigenty - M. Gielenem, N. Harnoncourtem, Cl. Abbadem a dalšími. Účinkovali na Slavnostním festivalu v Luzernu s tenoristou Jose Carrerasem, na koncertě „Vánoční Vídeň s Placidem Domingem“. Své pěvecké umění rozdávali v mnoha zemích Evropy, ale rovněž v zámoří reprezentovali slavnou hudební tradici Vídně. Pro opavské posluchače připravili ze svého bohatého repertoáru zajímavý a ojedinělý program nejen hudební, ale i scénický.

Vítejte v metropoli Slezska, historické Opavě.

Peter Lang pochází ze Salzburgu. Vystudoval Vysokou hudební školu ve Vídni, následně absolvoval Hudební a uměleckou univerzitu ve Vídni - obory vokální a instrumentální a dirigování sboru a orchestru. V letech 1986-1989 byl učitelem hudby a sbormistrem známého vídeňského chlapeckého sboru „Wiener Sängerknaben“ a do roku 1991 byl rovněž sbormistrem Vídeňského mužského pěveckého sboru. Od roku 1991 do roku 1998 byl Peter Lang sbormistrem Konzervatoře města Vídně.

V roce 1994 se stává uměleckým vedoucím a dirigentem chlapeckého sboru „Mozart-Sängerknaben“. V následujícím roce 1995 po smrti zakladatele tohoto sboru prof. Ericha Schwarzbauera je sbor přejmenován na „Amadeus Knabenchor Wien“ a hlavním dirigentem a uměleckým ředitelem sboru se stává Peter Lang. Dirigent spolupracuje s divadly, rozhlasem, televizí. Koncertuje se svým chlapeckým sborem i daleko za hranicemi. Peter Lang je úspěšným a vyhledávaným dirigentem velkých a významných sborových a orchestrálních koncertů...

Karel Kostera

Chlapecká tělesa jako fenomén sborového zpěvu

Chlapecké sbory mají v řadě zemí dlouholetou tradici, která je po staletí rozvíjená a předávána z generace na generaci.

Že chlapi v minulosti málo zpívali? Enkital se v 18. stol. př. Kr. posmíval Enchigallovi: „Nezpíváš píseň, neotevěřš ústa a to si říkáš dokonalý mladík?“ Quido z Arezza (okolo r. 1000) říká, že zpívat podle jeho not dokážou již malí chlapi a svou pověstnou rukou malé žáky vedl dopředu. V českých zemích se kníže Václav (+935) učil zpívat žalmy v Budči, kronikář Kosmas (+1125) se učil zpívat ve škole při pražské kapitule. Před r. 1252 je v pražských chrámech doložen zpěv tzv. BONIFANTŮ (DOBŘÍ CHLAPCI), „jako všichni kluci tropili všeliké šašky a nesmyslnosti“. U sv. Víta byli ustaveni tzv. „kúrní žáci“, kteří rovněž zpívali za stravu a ošacení. Kanovník Eberhard (+1259) věnoval výnos vesnice Velká Ves chrámu sv. Víta na stravu a ošacení bonifantů. Od r. 1350 se bonifanti řídili přísnými stanovami, dohlíželi na ně vychovatelé a učitelé zpěvu, latiny, gramatiky, filozofie, podle jejich vzoru se kúrní žáci ustavili také v Hradci Králové apod. Ještě alespoň jedna zpráva z Moravy. Jan Blahoslav (+1592) ve své „Muzice“ nazývá nepovedeného zpěváka jako „devociána, což může česky slouti - rušihlas neb kazinota“. I tito tzv. kúrní žáci zpívali za stravu a ošacení. Tuto praxi prováděly rovněž církevní řády a od 17. stol. byly zakládány fundace také zásluhou církevních hodnostářů, ale i šlechticů k rozvíjení a udržování klášterních škol, kde významnou složkou byla vokální, ale i instrumentální hudba. Chlapecký hlas Fr. Bendy (+1786), pozdějšího skladatele, obdivovali na kúrech v Praze, Vídni a Drážďanech. Na svatoštěpánském kúru ve Vídni svým hlasem udivoval sopranista J. Haydn.

A z let nedávných L. Janáček (*1854) jako chlapec zpíval v starobrněnském klášteře, kde byl fundatistou od r. 1865. Ale i ze současnosti: významný německý tenorista Peter Schreier (*1935) začínal v 8 letech ve slavném Kreuzchoru v Drážďanech ve skupině „mopsliku“ a již jako chlapec se vypracoval na sólistu. Studoval u dirigenta zmíněného sboru prof. Martina Flaminga. Jeho syn Nicolaus, sbormistr sboru Hennesdorfu, byl prvním zahraničním hostujícím sborem ve Stěbořicích. Díky těmto kontaktům jsem měl možnost zúčastnit se koncertu Kreuzchoru Drážďany. Rovněž další setkání s chlapeckým sborem ve Vídni, Wiener-Sängknaben i chlapeckým sborem Llandaff Cathedral Cardiff v Jižním Walesu, zanechalo ve mně nezapomenutelné dojmy pro nenapodobitelnou krásu kultivovaného chlapeckého sboru. Poznání těchto těles se stalo pro mě neustálou inspirací k založení chlapeckého sboru. V r. 1991 jsem se pokusil založit chlapecký sbor při kostele P. Marie v Opavě, po ročním celkem slibném rozjezdu jsme po prázdninách neměli kde nacvičovat, a tím byla tato aktivita bohužel ukončena. Ale myšlenka nezapadla. Od r. 1995 se stále pokouším realizovat chlapecké zpívání při ZŠ Stěbořice. Pro malý počet žáků vesnické školy není možné provádět výběr a zpívá každý, kdo má jen trochu zájem nebo koho se podaří přesvědčit a taky díky pochopení a zájmu rodičů. Na zkouškách se schází kolem 20 chlapců, kteří by se jistě raději proháněli s míčem nebo seděli u počítačů, někteří se stydí, protože zpívání přece není pro chlapy-muže, přesto zpíváme, sice jednohlasně, protože odcházející chlapece nahrazují žáci 1. a 2. třídy. Zpíváme na akcích školy, obce,

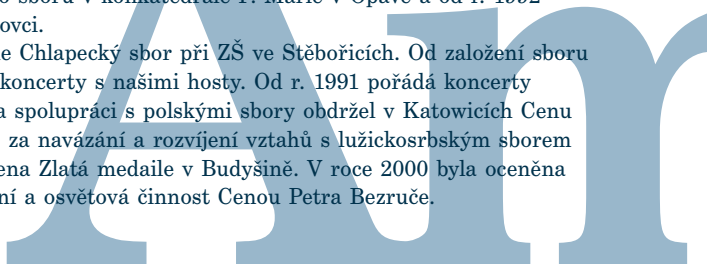

akcích agentury v Opavě a okolí. Zpívali jsme na koncertech chlapeckých sborů Dudaryk z Ukrajiny, Sakalelis z Litvy, Capella Vocalis z Německa, Bratislavského chlapeckého sboru, polského sboru Pueri Cantores Silesienses ze Zabrze, Boni Pueri, dětských sborů z Taiwanu a Koreje a teď si zazpívají s chlapeckým sborem Amadeus Knabenchor Wien. Zpívali jsme na Krajské soutěži v Orlové, kde jsme získali stříbrné a zlaté pásmo, na Slovensku v Kaniance a na zámku v Bojnici, v Polsku v katedrále v Katowicích a Zabrze. Z krátkého výčtu je vidět, že se s chlapci snažíme zpívat a při jejich až dravé živosti je obdivuji, že se na těch několik minut při vystoupení dokážou zklidnit. Díky jim za to! Věřím, že když chlapci zpívají, méně zlobí a přispějí k sebeobohacení a zkrášlení dnešního zdvočelého světa. Vždyť zpěv je nejstarší a nejpřirozenější hudební projev a krásný kultivovaný chlapecký hlas je nenapodobitelný, a navíc v dnešní, pro někoho ekonomicky náročné době, nejpřístupnější hudební nástroj. Proto jistě stojí za to obětovat maximum trpělivosti k udržení a rozvíjení party zpívajících chlapců – bonifantů – „dobrých chlapců“.

Karel Kostera

Karel Kostera se narodil v roce 1935 ve Slavkově u Opavy jako druhý z patnácti dětí. Jako chlapec se učil hrát na klavír, od dvanácti let hrál na varhany v kostele sv. Anny ve Slavkově. Studoval hru na varhany, violoncello, později absolvoval Lidovou konzervatoř v Ostravě, obor sólový zpěv a dirigování. Působí jako varhaník v kostele P. Marie ve Stěbořicích. Je uměleckým vedoucím, dirigentem a sólistou Pěveckého sboru Stěbořice, který založil v r. 1971, od r. 1976 Chrámového sboru v katedrále P. Marie v Opavě a od r. 1992 Pěveckého sboru v Bílovci.

V r. 1995 založil a vede Chlapecký sbor při ZŠ ve Stěbořicích. Od založení sboru Stěbořice organizoval koncerty s našimi hosty. Od r. 1991 pořádá koncerty především v Opavě. Za spolupráci s polskými sbory obdržel v Katowicích Cenu Stanislava Moniuszka, za navázání a rozvíjení vztahů s lužickosrbským sborem Budyšin mu byla udělena Zlatá medaile v Budyšině. V roce 2000 byla oceněna jeho dlouholetá hudební a osvětová činnost Cenou Petra Bezruče.

Program koncertu

CHLAPECKÝ PĚVECKÝ SBOR PŘI ZŠ STĚBOŘICE

Tilman Susato:	Cum de core – Zpívej s láskou
Johannes Brahms:	Má milá jako růže je
Spirituál:	Vozíčku ke mně leť
Jaroslav Ježek:	Šaty dělaj člověka
Václav Neumann:	U nás v kapele

Klavírní doprovod:	Helena Malá
Dirigent:	Karel Kostera

III. AMADEUS KNABENCHOR WIEN

Singspiel „Der heitere Mozart“
(Idee, Konzept, Ausstattung: Markus Zarl)

Uns´re kleine Nachtmusik:	(Satz: Lorenz Maierhofer)
Die Singstunde:	Terzett
O du eselhafter Peierl:	Kanon KV 560a
Caro mio Druck und Schluck:	Quartett KV 571a
Lieber Freistädler:	Kanon KV 232
Essen, Trinken:	Kanon KV 236
Arie „Diggi, daggi“ aus dem Singspiel „Bastien und Bastienne“	
Das Naschen KV 416c:	(Bearbeitung: Siegfried Singer)
Das Bandl:	Terzett KV 441
Pater Peter Pomp:	Scherzchor
Bona nox:	Kanon KV 561
Freundin! Ich komm´ mit der Zither:	Terzett
Brüder, lasst uns lustig sein KV 336	

přestávka

Johann Strauß
Annen-Polka op. 117
(Satz: Leo Lehner)

Werke von österreichischen Komponisten des 20. und 21. Jahrhunderts

Iván Eröd	Drei Gedichte op.36
Dorrit Maria Hanke	Hagenbuttenmarmelade
Anton Heiller	Nörgeln
Ulf-Dieter Soyka	Die Hexe op. 8/4
Herwig Reiter	Wettlauf

Lieder aus dem Musical „Sound of Music“

Richard Rodgers

Do-Re-Mi
Edelweiss

Heinrich Werner

Heidenröslein
(Satz: Engelbert Humperdinck)
Heidenröslein (Satz: Johannes Bittner)

Johann Strauß

„An der schönen blauen Donau“,
Walzer op. 314

Dirigent: Peter Lang

rakouské kulturní fórum

*Koncert se koná pod záštitou a ve spolupráci
s Rakouským kulturním fórem v Praze.*

neděle 17. září

18.00 hod.

minoritský klášter

40.

deus

Erik Satie

Papírové divadlo Norimberk a Debussy trio Mnichov (SRN)

výtvarně-hudební performance

Režie: Jörg Baesecke

Hrají: Bettina Fuchsová, flétna

Gunter Pretzel, viola

Rosmarie Schmidt-Münster,

harfa

Johannes Volkmann, PAPÍR

Scéna: Johannes Volkmann

Papírové divadlo patří k nejstarším divadelním formám. Jeho počátky sahají do počátku 19. století v Anglii a Německu. Papírové divadlo bylo

nejoblíbenější u měšťanské třídy a stalo se symbolem jejího nadšení pro divadlo. Proto byl také repertoár papírového divadla velmi široký a zahrnoval jak lidové divadlo, klasické drama, tak velkolepou výtvarnou podívanou či operu. Od sedmdesátých let 20. století zažívá tato divadelní forma v Německu renesanci. Papírové divadlo Norimberk patří již po deset let k jeho nejvýraznějším představitelům. Tato divadelní forma se v jejich podání dále vyvíjí, nachází nové možnosti a stává se úžasným tvůrčím prostředkem, divadelním výrazem plným fantazie a poetičnosti. V Opavě se norimberské papírové divadlo představí s inscenací inspirovanou kompozicemi a svéráznými texty francouzského hudebního vizionáře Erika Satieho. Inscenace má tvar nezvyklé a velmi nápadité koláže skládající se z tónů, slov a zmačkaných myšlenek. Ve velké papírové ploše vznikají okénka a různé otvory a stávají se z nich malá jevištěátka pro humor a hudbu Erika Satieho.

Papírové divadlo Johannese Volkmana působí v Norimberku již deset let a vytváří s minimálními jevištními prostředky autorská představení plná fantazie. Hlavní roli hraje vždy papír a nejvěrnějším členem souboru jsou nůžky. Jednotlivé inscenace vznikají v koprodukcii s různými umělci, v tomto případě se jedná o Debussy trio Mnichov. Původně svedla dohromady tři hudebníky Bettinu Fuchsovou, Guntera Pretzela a Rosmarie Schmidt-Münsterovou Debussyho sonáta pro flétnu, violu a harfu. Jejich fascinace Debussyho zvukomalebností jim byla východiskem při společném hledání další hudební literatury.

Monika Loderová, Goethe-Institut Prag

**GOETHE-INSTITUT
PRAG**

Hostování Papírového divadla se koná ve spolupráci s Goethe-Institutem (www.goethe.de/prag)

pondělí 18. září

10.00 hod.

Loutkové divadlo

Knoflíková válka

/ La Guerre des boutons

Francie, 1962, 95 min., režie: Yves Robert

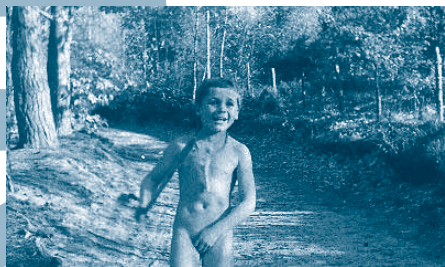
filmová projekce

Děti ze dvou zneprátených vesniček - Lovreňáci a Velraňáci - proti sobě vedou každý rok netradiční válku podle svých vlastních pravidel. Jejich trofejemi jsou uřezané knoflíky,

šle a pásky. Zajatce pak čekají přísné tresty a výprasky ze strany rodičů.

Slavný dětský snímek měl neuvěřitelný komerční úspěch, bezpochyby i pro své vyznění - podobenství o předsudcích a nevráživosti ve zkostnatěném světě dospělých. Film je svěží, zábavný a plný spontánnosti, kterou podtrhují neuvěřitelně přirozené výkony dětských herců.

Kupodivu našli se tací kritici, kteří snímku vyčítali jeho odpudivost a nemorálnost. Za tento svůj debut dostal režisér prestižní cenu Jeana Viga, ale stejně žádný francouzský distributor neměl odvalu se filmu ujmout. Nakonec se ho ujali Američané. V televizi byl uveden až roku 1982, kdy už ho vidělo jen ve Francii 10 milionů lidí a ti se přece nemohou mýlit, pokud se jim takový obraz dětství líbí.

Scénář: Yves Robert, Francois Boyer podle románu Louise Pergauda

Kamera: André Bac

Hudba: José Berghmans

Hrají: Jacques Dufilho (Aztecův otec), Yvette Etiévantová (Lebracova matka), Michel Galabru (Bacailérův otec),

Michèle Méritzová (Aztecova matka), Jean Richard (Lebracův otec), Pierre Tchernia (Béduoin), Pierre Trabaud (učitel), Claude Confortès (pošťák Nestor), Paul Crauchet (Touegueule)

Yves Robert (1920 - 2002)

Artista, divadelní a filmový herec, režisér. V roce 1957 zfilmoval veselohru z venkovského prostředí Nevidáno, neslycháno (Ni vu, ni connu) s Louisem de Funesem. Pak režíroval satirickou kriminální komedii Podepsán Arsene Lupin (Signé Arsene Lupin) s Robertem Lamoureuxem. Společně se svou ženou, herečkou Daniellou Delormovou, zfilmoval 1962 román Louise Pergauda Knoflíková válka (La Guerre des boutons), v němž sám sehrál jednu z hlavních rolí. Režiroval celou řadu úspěšných francouzských komedií: Bébert

et l'omnibus (Bébert a autobus, 1963), Les Copains (Kumpáni, 1964), Také velké bankovky mohou být falešné (Monnaie de singe 1966), Alexandre le Bienheureux (Alexandr Šťastný, 1968), Velký blondýn s černou botou (Le Grand blond avec une chaussure Noire, 1972), Buď zdrav, umělče! (Salut l'artiste, 1973). V roce 1974 natočil pokračování úspěšné komedie Velkého blondýna (Le Retour du Grand blond), opět s Pierrem Richardem. V 1976 další komedie Slon to nesmírně mate s Jeanem Rochefortem. S tímto hercem natočil další filmy: Všichni půjdeme do ráje (Nous irons tous au paradis, 1976) a Odvahu a nohy na ramena (Courage fuyons, 1979). V roce 1990 pak převedl na filmové plátno knihu Marcela Pagnola Jak voní tymián pod názvem Tatínkova sláva (La Gloire de mon père) a Maminčin zámek (Le chateau de ma mère).

pondělí 18. září

17.30 hod.

kino Elektra

valká

Recitál Radima Zenkla a předání Ceny Petra Bezruče

USA, ČR

koncert

Mandolínista světového formátu, multiinstrumentalista, který získal renomé nejen svou bohatou koncertní, ale i novátorskou interpretační technikou, kterou rozšířil technické a výrazové prostředky mandolíny jako sólového nástroje, úspěchy na koncertních podiích na celém světě, taková by mohla být stručná charakteristika letošního držitele Ceny Petra Bezruče – Radima Zenkla.

Ale zpátky ke kořenům....
Radim Zenkl se narodil v Opavě v roce 1966 v učitelské, hudebně založené rodině. Jeho otec Luděk Zenkl učil hudební výchovu na vysoké škole v Ostravě, matka Miroslava Zenková působila jako učitelka hudební výchovy a češtiny na Vojenském gymnáziu v Opavě. I když se rodina z Opavy po dvanácti letech odstěhovala do nedaleké Ostravy, pocit sounáležitosti s rodným

městem Radima Zenkla neopustil a rád se, podle svých slov, do Opavy vrací. Zenklovy hudební začátky jsou spojeny s pěveckým sborem Červený květ a opavskou základní uměleckou školou, kde nejprve studoval hru na kytaru a potom na mandolínu.

Silný vztah k rodnému městu dokládají jeho vzpomínky z dětství. „Vzpomínám na dobu svých šesti let na ulici Hradecká, potom dalších šest let na sídlišti v Kateřinkách. Nastěhovali jsme se do čerstvě dostavěného paneláku, mnoho okolních domů se stále stavělo. Pro nás děti bylo velkým dobrodružstvím si v rozestavěných domech hrát a vše zkoumat, občas utíkat před „hlídačem z lidu“, kterému jsme přezdívali Chaplin. Taky bylo moc fajn hraní u řeky, její přechody po plynovém potrubí, výpravy do tunelů, které do řeky na nábřeží ústily, a výlety na pole za kukuřicí. Také vzpomínám na dětský maškarní karneval v bývalém armádním domě Dukla. Byly mi čtyři roky, šel jsem za Rumcajse

pondělí 18. září

19.00 hod.

Slezské divadlo

a byl oceněn jako nejlepší chlapecká maska (cena spíše patřila mamince, která masku vyrobila). Shodou okolností tehdy v divčích kategorii zvítězila Iva Bittová s maskou ´královna noci´. S Ivou jsme se před pár lety setkali v Kalifornii a na zmíněný bál jsme vzpomínali.“

V roce 1986 založil hudební skupinu Tyrkys, s kterou vystupoval na folkových festivalech.

V roce 1987 získal ocenění pro nejlepšího českého mandolínistu a v roce 1988 vyhrála skupina Tyrkys legendární trampskou, folkovou a country soutěž Porta.

„Na odjezd do ´svobodné země´ jsem se připravoval už od svých dvanácti let a původně jsem měl namířeno do Kanady, později, když jsem se začal více věnovat hudbě, jsem dal přednost Spojeným státům,“ popisuje Radim tehdejší úmysly na emigraci, kterou uskutečnil v roce 1989, pár měsíců před sametovou revolucí.

„V San Franciscu jsem ze začátku hrával na ulicích a ve stanicích podzemní dráhy, potom po večerech v italských restauracích. Stal jsem se členem mandolínového orchestru, jehož členy jsem soukromě učil a časem jsem získal stále více žáků. Začal jsem hrát sólově koncerty, natočil CD a pak se to rozběhlo tak nějak samo,“ vzpomíná na muzikantské začátky ve Státech.

V současné době kromě sólových koncertů hraje Radim se skupinou „Festival of Four“ (klasická kytara, flamenco kytara, flétna a mandolína), přes léto učí na hudebních dílnách a mezi koncerty a učením natáčí CD. Zhruba před šesti lety po návštěvě Irska začal hrát také na flétny a píšely nejrůznějších druhů.

Do Opavy přijede Radim Zenkl přímo z koncertního turné po Kanadě. Svůj recitál obohatí několika hosty a Cenu Petra Bezruče převezme ve Slezském divadle z rukou opavského primátora.

recitál

Rytířovo kopí

Martina Drijverová, Vojtěch Otčenášek

autorské čtení, face painting

Lidí zbylo na zemi málo. A jen jeden z nich, vyvolený, šestnáctiletý Orin ze Zaredu, se může Zlému postavit. Musí však získat kopí rytíře, který je společníkem zeleného draka...

úterý 19. září

8.30 a 11.00 hod.

Městský dům kultury
P. Bezruč v Opavě

Do světa fantasy literatury se vnoříme s oblíbenou spisovatelkou Martinou Drijverovou, která v komponovaném pořadu autorského čtení představí svou novou knihu Rytířovo kopí. Během autorského čtení úspěšně spisovatelce sekunduje výtvarník Vojtěch Otčenášek, který na tváře dětí maluje originální fantasy motivy vztahující se k příběhu.

Martina Drijverová (1951)

Patří k nejoblíbenějším dětským autorům, na svém kontě má více než 40 titulů pro děti, je držitelkou mnoha ocenění a literárních cen. Z poslední doby připomeňme například knihy Domov pro Marfany, Lenka au pair, Tamarín a pomeranč, Sísa Kyselá a ušmudlaný rytíř, České dějiny očima psa. Její knihy vycházejí na audiokazetách a staly se předlohou pro televizní i rozhlasové audiokazety a desítky televizních a rozhlasových pořadů. Z jejich knížek je cítit velké pochopení pro dětský svět a duši. Martina Drijverová je v Opavě častým hostem a má mezi dětskými čtenáři početnou řadu příznivců.

Vojtěch Otčenášek

Nadějný výtvarník - absolvent Soukromé střední umělecké školy designu, obor užitá a propagační grafika, poté absolvoval VOŠ Collegium Marianum obor restaurátorství a konzervátorství .

Ceny: 4. místo v soutěži „Ilustrace k Tolkienovým dílům“, IKARIE (2000). Účast na hromadných výstavách: Výtvarníci Milevska a okolí (2002, 2004), Trienále akvarelu Lučenec, Slovenská republika (2004), Postcard exhibition, Sharjah, Spojené arabské emiráty (2005), Grafika roku 2005, Praha (2006). Ilustrační tvorba: ilustrace ke knize M. Drijverové Rytířovo kopí.

To první a to druhé dítě

aneb Průvodce po (dobrodružném) životě s dítětem
– od jeho narození až do dospělosti

Martina Drijverová, Marta Němcová (Praha)

autorské čtení

Každý jsme jiný a každý máme jiné děti (zaplatť pámbůh). Je tedy nesmysl pronášet věty typu: „V tomhle věku už by měl...“ „Ona ještě neumí...?“ „Naučte ho...“ a tak dále. Zde je dobré uvědomit si, že skoro všichni dospělí si dokážou zavázat boty, jíst příborem a smrkat do kapsníku – a je celkem lhostejné, kdy se to naučili...

Je opravdu mateřství nejradostnější čas v životě ženy, nebo jeden velký horor? Může být převážně krásné, když dokážeme čelit zdánlivě beznadějným problémům s úsměvem, jak nás učí tato humorná a přitom moudrá a laskavá knížka spisovatelky Martiny Drijverové. Přijďte spolu s autorkou zavzpomínat na tu dobu, které se, bůh ví proč, říká mateřská dovolená a zposlouchejte se do laskavých vět knihy a nechme přijít vzpomínky, kdy naši malí byli opravdu malí... Klubový pořad provází svými písněmi a hrou na kytaru zpěvačka Marta Němcová.

Marta Němcová (1950), zpěvačka, textařka a skladatelka. Zaměřuje se zejména na zhudebňování poezie českých autorů. Opavské veřejnosti se představila komponovaným pořadem *Básníci, Karel Hynek Mácha*. Intenzivně se věnuje tvorbě pro malé děti. Vystupuje v autorské dvojici s Věrou Nerušilovou v úspěšné dětské revue *Raf a Ňaf*, na níž se autorsky výrazně podílí.

úterý 19. září

18.00 hod.

minoritský klášter

Kráska a zvíře

Dětské divadelní studio

divadelní představení

Letošní téma Bezručovy Opavy „Dítě v nás“ nemohlo nechat lhotejnými členy našeho Občanského sdružení TANDEM. Už proto, že se nás problematika dětí, a především pak dětí handicapovaných, bytostně dotýká! Napadlo nás ve spolupráci s Magistrátem města Opavy a ZŠ, Opava,

Havlíčková ulice, pozvat s představením naše kamarády z Dětského divadelního studia Praha, kteří pro naše sdružení a školu letos v dubnu uspořádali benefiční koncert. Na

představení se už všichni moc těšíme, ale těšíme se zároveň na setkání s našimi handicapovanými a zdravými kamarády z opavských škol a zařízení, které tímto srdečně zveme! A s nimi samozřejmě také srdečně zveme všechny „dospěláky“, ve kterých musí zákonitě být kus duše dítěte, jinak by tuto práci nemohli s takovou obětavostí a energií dělat...

Zuzana Veselovská

OBČANSKÉ SDRUŽENÍ TANDEM OPAVA

Pracuje již osmým rokem. Od roku 1998 jako Sdružení rodičů a přátel Speciální ZŠ pro zrakově postižené a žáky s vadami řeči, Havlíčkova 1, Opava, od roku 2002 pak jako občanské sdružení s rozšířenou oblastí působení, v čele s duší OS Tandem Mgr. Janou Čmelíkovou. Hlavním cílem sdružení je rozvoj duševních a fyzických hodnot zdravotně postižených, jejich integrace, podpora zdraví a vzdělávání. Sdružení se zaměřuje především na práci se zrakově postiženými dětmi a mládeží. Úzce spolupracuje se školou pro zrakově postižené a žáky s vadami řeči v Opavě na Havlíčkově ulici. Členové (především pak nadšenci z řad speciálních pedagogů, rodičů žáků, bývalých žáků a sympatizantů) zajišťují některé sportovní aktivity, jako např. turnaje ve florbalu, goalballu, šachách, jízdě na tandemových kolech, raftingu, relaxačních cvičeních, dále arteterapii, zaměřenou na hmatové vnímání a práci s keramickou hlinou, psychosociální hry, pobyty v přírodě, letní tematické tábory apod. V rámci integrace se všech těchto činností účastní nejen zdravotně postižení, ale také zdraví jedinci, kteří tak nalézají nenásilnou formou cestu k postiženým vrstevníkům. V oblasti vzdělávání OS Tandem úspěšně přepsalo do Braillova písma knihu „Legendy a mýty o EU“, učebnice pro zrakově postižené a zhotovuje pro ně také pomůcky. Od listopadu 2005 spolupracuje s Magistrátem města Opavy, přepisuje pro nevidomé spoluobčany informační měsíčník „Hláška“. Za úspěch lze také považovat, že jeden z dlouholetých členů sdružení, nevidomý Mgr. Josef Stiborský, byl nově jmenován prezidentem Sjednocené organizace nevidomých a slabozrakých v Praze. OS by nemohlo tak úspěšně pracovat bez finanční podpory řady sponzorů – těm patří velký dík.

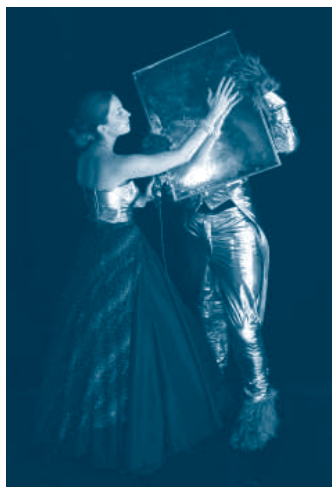
čtvrtek 21. září

9.00 a 11.00 hod.

Loutkové divadlo

Dětské divadelní studio Prahy 5

Cílem práce divadelního studia je koncepční a výchovná práce s dětmi, zajišťovaná formou provozování divadelních představení. Tato tvorba pozitivně ovlivňuje jejich osobnost, učí je zodpovědnosti a účtět k práci. V současné době se DDS Prahy 5 stalo součástí koncepce Švandova divadla na Smíchově a svá představení uvádí ve studiových prostorách tohoto divadla. Práce studia je podporována občanským sdružením KLAP, dobrovolného nestátního sdružení, které svou prací a činností přispívá k rozvoji a práci DDS Prahy 5. Členové s dětmi vytvářejí divadelní představení. Veškerá aktivita je založena na dobrovolných tvůrčích a organizačních schopnostech, na společném zájmu a možnostech členů. Příkladem jejich spolupráce je i nastudování hry Kráska a zvíře, kterou se představí opavskému publiku.

František Hrubín: Kráska a zvíře

Kdo by neznal nádhernou Hrubínovu pohádku Kráska a zvíře, o velké vysvobozující lásce mezi Kráskou a zakletým princem. Hrubínova literární předloha se stala námětem pro řadu filmových i divadelních představení.

Hudba: J. Cerha

Výtvarné řešení: K. Matre-Křížová

Hrají: A. Frič (Zvíře), E. Böhmová (Kráska), L. Šilarová (Málinka), L. Gajdošová (Gábinka), O. Novotný (Filipec), J. Vindiš (Filipán), H. Bor (Tatínek)

František Hrubín (1910-1971) – básník dětství a mládí

Narodil se 17. 9. 1910 v Praze, zemřel 1. 3. 1971 v Českých Budějovicích. Během 1. světové války žila rodina v Lešanech v Posázaví. Zkušenost vázaná na rodovou chalupu a na krajinnou i duchovní realitu lešanského okolí se mu stala celoživotní inspirací v dílech Doušek života, U stolu, Romance pro křídlovku, Lešanské jesličky aj. Po studii Právnické a Filozofické fakulty UK se stal pracovníkem Ústřední knihovny hl. města Prahy. Od roku 1946 se věnoval pouze literární tvorbě. Praha, zejména čtvrť Holešovice, se stala básnickým druhým inspiračním zdrojem (Proměna, Až do konce lásky), třetí životní láskou pak byla jihočeská krajina kolem Chlumu u Třeboně, kde pobýval od roku 1950 (Můj zpěv, Srpnová neděle). Drama Srpnová neděle převedl do filmové řeči Otakar Vávra, právě tak jako pozdější Hrubínovu poemu a reminiscenci na mládí Romanci pro křídlovku. Hrubín se po celý život také věnoval překladům, zejména francouzských prokletých básníků P. Verlaina a A. Rimbauda, německy píšících dramatiků M. Hausmanna, F. Grillparzera a dalších. Významná je Hrubínova tvorba pro děti. Jeho verše se brzy staly velmi oblíbenými a jsou stále znovu vydávány – Říkejte si se mnou, Hrajeme si celý den, Kuřátko a obilí, Paleček, stejně tak dětské prózy – Pohádky z Tisíce a jedné noci, Špalíček pohádek. Výtvarný doprovod vytvořil většinou Hrubínův přítel Jiří Trnka a Josef Lada. Od roku 1928 publikoval v časopisech, např. Ranní noviny, Akord, Čtete, Literární noviny, podnítl vydávání časopisů Mateřídouška a Zlatý máj.

Sedmikrásky

Československo, 1966, 74 min., režie: Věra Chytilová

filmová projekce

V malém bytě spolu bydlí dvě dívky – Marie číslo jedna a Marie číslo dvě. Už delší dobu mají pocit, že se jim ve světě všechno kazí, a proto se rozhodnou, že budou také zkažené. Jejich novým mottem se stane: „Nic nevadí, hlavně když je legrace.“

Sedmikrásky jsou druhým celovečerním filmem režisérky Věry Chytilové. Vypráví o životě – nebo lépe o způsobu života – dvou anonymních dívek (Marie I a Marie II), zakletých podle slov autorky do „bludného kruhu pseudovztahů a pseudohodnot, což nutně vede k prázdnotě životních forem, k pózování, ať už ve zkaženosti, nebo ve štěstí“. Rozhodně nelze tvrdit, že obě navenek tak veselé, ale ve skutečnosti smutné dívky a tragické hrdinky tohoto filmu jsou typickými zástupci mladé generace. To také ale nebyl úmysl. Naopak, právě absolutní zkresleností těchto postav, koncentrací nesmírného množství relativně negativních prvků na velmi malou plochu se Chytilová pokusila o kritiku životního stylu, jehož jednotlivé prvky, opět podle jejího vyjádření, nese ve větší či menší míře každý z nás i ve svém typizovaném a spořádaném životě.

Námět: Věra Chytilová, Pavel Juráček

Scénář: Věra Chytilová, Ester Krumbachová

Hudba: Jiří Šust, Jiří Šlitř

Kamera: Jaroslav Kučera

Hrají: Jitka Cerhová, Ivana Karbanová, Jan Klusák, Julius Albert

Věra Chytilová (1929) režisérka, scenáristka, autorka rozsáhlého filmového a dokumentárního díla. První dámu českého filmu není třeba nijak zvlášť připomínat. Její dílo lze velmi stručně charakterizovat jako originální a nadčasové, nenechávající člověka chladným. Kromě režie se Chytilová na většině svých snímků podílí i jako scenáristka, ovlivňuje i práci kameramana, má přesnou představu o výtvarné stránce filmu. To vše dělá její filmy neopakovatelnými. Z její rozsáhlé tvorby si namátkou připomeňme alespoň některá díla.

Filmy: Sedmikrásky (1966), Ovoce stromů rajských jíme (1969), Hra o jablko (1976), Panelstory (1979), Kalamita (1981), Kopytem sem, kopytem tam (1988), Dědictví aneb Kurvahošigigentag (1993), Pastí, pastí pastičky (1998).

Dokumentární tvorba: Mí Pražané mi rozumějí (1991), Vzlety a pády (2000), Vyhánění z ráje (2001). Adolf Branald pohledem Věry Chytilové (2002), Pátrání po Ester (2005), Táta jako máma (2006) a další.

čtvrtek 21. září

17.30 hod.

kino Elektra

Liptovský Mikuláš - Příběh mesta

výstava

Výstava Liptovský Mikuláš - Příběh mesta mohla být realizována díky finančním prostředkům z projektu EU Interreg IIIA - přeshraniční spolupráce Slovensko - Česko. Projekt partnerského města Liptovský Mikuláš z české strany podpořilo statutární město Opava. Jak je při podobných projektech zvykem, výstava se realizovala nejen v Liptovském Mikuláši, ale v září zavítá i do Opavy v rámci kulturního festivalu Bezručova Opava. Výstava představuje partnerské město Liptovský Mikuláš, které je známé mnoha Opavanům díky návštěvám nedalekých Vysokých Tater. Zachycuje bohatou historii Liptovského Mikuláše až po jeho současnost. Opavská instalace výstavy je první v celé řadě prezentací, neboť výstava bude postupně předvedena ve všech partnerských městech Liptovského Mikuláše. Panely jsou opatřeny texty v jazykových mutacích zemí, do kterých se výstava bude postupně přesouvat.

čtvrtek 21. září

18.00 hod.

Městský dům kultury
P. Bezruč

Věříme, že výstava zaujme všechny milovníky Slovenska a bude evokovat vzpomínky na prožitě chvíle v krásné slovenské krajině, v zemi, která pro mnohé z nás nepřestala být naší součástí.

Na vernisáži výstavy se také opavské veřejnosti představí liptovský folklorní soubor Váh. Výstava potrvá do 30. října 2006.

Tužba

Divadlo Alfréd ve dvoře (Praha)

divadelní představení

Hrají: Anna Synková
Hudební doprovod: Jan Synek
Námět: Anna Synková, Daniela Klimešová
Produkce: Dominik Blachut, Jan Bubal
Supervize: Tomáš Žižka
Výprava: Daniela Klimešová
Zvuk: Petr Kaláb

Jazykově bezbariérové autorské výtvarně-pohybové představení. Příběh velké touhy po dokonalé lásce. Naše láska je prostá jako píseň. Trochu úsměvů, trochu stydlivosti a trochu bezúčelného boje. I to křehké je silné, pevné. Jen pochybnosti jsou našimi nepřáteli. Čas od času je třeba otevřít novou kapitolu...

Název představení „Tužba“ se vám může zdát divný,

↑ jakoby s gramatickou chybou. Je to zkromolenina slova touha?

Nebo pojmenování pochází od slovesa tužit se, zocelovat se? A kam nás vlastně vedou naše touhy?

Představení založené na práci s kostýmem, lidským tělem a hudbou. Autorky se inspirovaly významem šatů ve svatebním rituálu a zkoumaly jejich proměnu, která se neděje jen tak. Oblékání dívky do vrstev svatebního šatu v sobě odkrývá příběh o životní cestě ženy, o všech jejích trápeních, radostech a nekonečné touze.

Alfréd ve dvoře, scéna pro nové divadlo, uvádí progresivní uměleckou tvorbu a unikátní autorské projekty. Prezентuje současné trendy z oblasti živého umění – především pohybové, vizuální a experimentální divadlo.

Podporuje vznik autorských prací, nevšední experimenty, podílí se na realizaci prvotin, zajišťuje prostory na zkoušení, pečuje o produkci a administrativní část koprodukčních projektů.

Alfréd ve dvoře funguje jako stagiona a poskytuje prostor umělcům, kteří svou tvorbou přesahují jednotlivé umělecké disciplíny a pracují projektovým způsobem. Své projekty zde vytvořili: skupina Stage Code, Nora Sopková, Adéla Stodolová, Barbora Látalová, Veronika Švábová, Halka Třešňáková, Ondřej Lipovský, Alena Dittrichová, Vojta Švejda, Ridina Ahmedová, Petr Lorenc, Městské divadlo Krepisko a další.

↑ *Představení je součástí projektu Nová síť, který je podporován Ministerstvem kultury ČR a jenž byl iniciován pražským divadlem Alfréd ve dvoře.*

čtvrtek 21. září

20.00 hod.

Loutkové divadlo

Hudební návraty do dětství

Janáčkova filharmonie (Ostrava)

koncert

O tom, jak zážitky z dětství formovaly osobnosti různých hudebních skladatelů, byly popsány kilometry papíru. Jen namátkou: Beethovenův agresivní otec, daleký výhled ze světelníky na kostelní věži v Poličce, kde vyrůstal Bohuslav Martinů... Sami skladatelé, tak jako mnozí z nás, hledají občas své kořeny, aby pochopili smysl své cesty za štěstím. Čtyři krásná svědectví o takových návratech do dětství, k prvotní hravosti, žertování a hlavně k pohádkám, jsme pro vás, milí posluchači, vybrali i pro dnešní festivalový večer.

Nejvýznamnější anglický skladatel minulého století, Benjamin Britten (1913-1976), věnoval dětem a mládeži několik půvabných skladeb. Vedle proslulého Průvodce mladého člověka orchestrem (pokud je dílo prováděno bez komentáře, najdete jej v programech s názvem Variace na téma Henryho Purcella) jsou to dětské opery (Zahřejme si operu, Malý kominíček) a také často (a nejen žákovskými orchestry) uváděná Prostá symfonie (Simple Symphony) pro smyčcový orchestr z roku 1934. Britten ji napsal rok po ukončení studia na Královské hudební akademie v Londýně. Nápad a vtípem hýřící novoklasická skladba vznikla jako vzpomínka na vlastní skladbičky z dětských let. Ve čtyřech větách cituje Britten témata klavírních skladeb a písní, které napsal mezi svým 9. – 12. rokem. Možná proto, že se narodil na den sv. Cecilie, měl již ve třinácti letech napsáno jedenáct klavírních sonát a jeho tragická opera Peter Grimes se hraje s velkým úspěchem dodnes ve všech světových divadelních domech.

Camille Saint-Saëns (1835-1921) obdařil své populární dílko podtitulem Velká zoologická fantazie pro dva klavíry a komorní soubor. Skladba je jako stvořená pro děti, ale skrytou inteligentní ironií pobaví i dospělé posluchače. Karneval zvířat (Le carnaval des animaux) vznikl v roce 1886 během skladatelovy návštěvy Prahy, soukromou premiéru měl téhož roku, ale na výslovné přání autora byl veřejnosti představen až po jeho smrti. Tiskem vyšla za skladatelova života pouze část Labuť, proslavená v baletním provedení Anny Pavlovové. Snad se tehdy Saint-Saëns obával toho, že jej kolegové přestanou považovat za seriózního umělce nebo že se urazí mnozí obdivovatelé muzikantských veličin, z nichž si udělal legraci: želvy se totiž plouží při zpomaleném Offenbachově kvapíku z Orfea, slon tančí na téma Berliozových sylfů, pianisté do omrzení omílají svá nudná prstová cvičení a možná, že zvířata s dlouhýma ušima mají představovat omezené posluchače bránící se novotám. Avšak francouzský skladatel, z jehož díla vedle Karnevalu zvířat přežily pouze tradičně vystavěné instrumentální koncerty, prozřetelně karikoval i sám sebe - ve Zkamenělinách cituje hlavní téma svého Tance smrti. Věříme, že pro opavské posluchače bude příjemným

zpestřením koncertu angažmá Kateřiny Honové a Lukáše Poledny, dvou nadějných interpretů, jejichž první klavírní úspěchy zaštitila v ZUŠ Václava Kálíka učitelka Orina Šenfěldová.

Francouzský skladatel Paul Dukas (1863-1935) se proslavil zejména „symfonickým scherzem na Goethovu baladu“ Čarodějův učeň (nebo také Učeň čaroděj, L'apprenti sorcier) z roku 1897. Je trochu škoda, že veřejnost skladatele spojuje (i díky kreslenému filmu Fantazie Walta Disneye) pouze s tímto dílem, byť jím ovlivnil instrumentační finesy Debussyho i Stravinského. Dukas je totiž autorem i dalších skladeb, které by neměly být

zapomenuty (opera Ariadna a Modrovous, balet La Péri). Nicméně v našem programu pohádkový námět nesmí chybět. Je možné, že skladatel po komponování vznešeně beethovenovské Symfonie C dur potřeboval osvěžit sebe i posluchače hravým příběhem, blízkým světu dětí (maminka mu zemřela ve čtyřech letech). Navíc příběh o chlapci, který neumí zastavit začarované koště je i lehce varovným podobenstvím o našem světě prostoupeném „kouzelnou“ technikou.

Modernista ruského původu Igor Stravinskij (1882-1971) se vydal na svou závažnou světovou kariéru právě baletem Pták Ohnivák (L'Oiseau de Feu) v roce 1910, kdy jej uvedl v Pařížské opěře Ďagilevův Ruský balet (choreografie Fokin, kostýmy Bakst). Stravinskij se inspiroval tradiční ruskou pohádkou o careviči Ivanovi, který pomocí ptáka Ohniváka zachraňuje princeznu ze spárů obávaného démona Kostěje Nesmrtelného.

Byla-li Spicí krasavice Petra Iljiče Čajkovského posledním velkým baletem 19. století, pak Pták Ohnivák, posléze zpracovaný do dvou orchestrálních suit (1919 a 1945), se stal prvním veleúspěšným baletním opusem století dvacátého, který již dává tušit autorovo novátorství směřující k proslulému a skandálnímu Svěcení jara. Život není vždy pohádkou se šťastným koncem, to již víme. Ale i přesto všechno to dítě, které v nás stále přebývá, si to stále přeje a přitom dodává veškerému a již dospělému snění o lepších zítřcích a o štěstí jakýsi smysl. Na společnou výpravu za znovu objevenými sny se s Vámi těší

Petr Hanousek

sobota 23. září

19.00 hod.

Slezské divadlo

Program

Benjamin Britten: Simple Symphony - Prostá symfonie

1. Zuřivé bourrée - Allegro ritmico
(téma ze Suity č. 1 pro klavír z roku 1926, píseň z roku 1923)
2. Hravé pizzicato - Presto possibile pizzicato sempre
(ze Scherza pro klavír z roku 1924, píseň z roku 1924)
3. Sentimentální sarabanda - Poco lento e pesante
(ze Suity č. 3 pro klavír z roku 1925, valčík pro klavír z roku 1923)
4. Veselé finále - Prestissimo con fuoco
(ze Sonáty č. 9 pro klavír z roku 1926, píseň z roku 1925)

Camille Saint-Saëns: Le carnaval des animaux - Karneval zvířat

1. Úvod a Lví pochod
2. Kohout a slepice
3. Antilopy
4. Želvy
5. Slon
6. Klokani
7. Akvárium
8. Zvířata s dlouhýma ušima
9. Kukačka v hlubokém lese
10. Voliéra
11. Klavíristé
12. Zkameněliny
13. Labuť
14. Finále

přestávka

Paul Dukas: L'apprenti sorcier - Čarodějův učeň

Igor Stravinskij: L'Oiseau de Feu - Pták Ohnivák

Hraje Janáčkova filharmonie Ostrava

Sólisté: Kateřina Honová,

Lukáš Poledna - klavíry

Diriguje: Petr Chromčák

Sněhová královna

Divadélko na dlani SVČ

loutkové představení

Přeneste se s námi po tropickém létě do říše Sněhové královny...

Snad žádná z Andersenových pohádek nepřitahuje tolik filmaře a divadelní režiséry jako magická Sněhová královna. Andersenovsky rozsáhlý i do značné míry rozvláčný text převést do filmového nebo divadelního scénáře bývá velkou výzvou pro všechny umělce. A převést tento text do divácky úspěšného loutkového představení je skoro nemožné. A přece se to díky šťastné náhodě podařilo. Kdysi v 60. letech na loutkářském setkání v Chrudimi se dostal

loutkoherci Josefu Vilímcovi do rukou text Sněhová královna.

I když jej zaujal, v náporu jiných projektů a aktivit na něj na několik let zapomněl. V 90. letech se k němu opět vrátil, doplnil jej dalšími texty i písněmi. Představení vychází z klasické Andersenovy předlohy, je však psáno ve volných verších, bohatě prokládáno hudbou a písničkami. Pro představení byly vytvořeny speciální maskové loutky, které vznikly z maškarních škrabošek, na které se nakaširovaly tváře postav pohádky. Takový typ loutky umožnil vytvořit animačně velmi zajímavé představení, které by při využití klasických marionet nebylo možné.

Divadélko na dlani v Opavě vzniklo v roce 1994. Působí pod Střediskem volného času Opava. Tvoří jej čtyři nadšenci v čele s Josefem Vilímcem. Původně chtěli hrát tzv. venkovské divadlo a jezdit s pohádkovým repertoárem po mateřských školách, což se jim také daří. Mezi velmi úspěšné inscenace patří Pohádky pana Pohádky, Krkonošská pohádka a Sněhová královna.

Režie, hudba: Josef Vilímc

Scénografie, výroba loutek: Pavlína Spívalová

Kostýmy loutek: Pavla Raabová

Hrají: Pavlína Spívalová (Gerda, sněhová vločka)

Jan Spívala (Káj, čarodějuv učeň, sob)

Bronislava Dvorníková (Sněhová královna, loupežnická dcerka, sněhová vločka)

Josef Vilímc (Čaroděj, loupežník, vrána a hudební doprovod)

neděle 24. září

10.00 a 16.00 hod.

Loutkové divadlo

Bazar ART a kontejner ART

sbírka Aleše Koudely (Opava)

vernisaž, konference, aukce

Kurátoři: Aleš Koudela, Jiří Siostrzonek
Koncepce: Aleš Koudela, Jiří Siostrzonek
Prostorové řešení: Aleš Koudela, Jiří Siostrzonek
Grafické řešení: Aleš Koudela, Jiří Siostrzonek
Instalace: Aleš Koudela, Jiří Siostrzonek
Exponáty: sbírka Aleše Koudely

Pokud může ještě nějaký výtvarný projev v současnosti zaujímat marginálnější pozici, pak je to BAZAR ART, který stojí mimo zájem kurátorů a galeristů. Posedlost „bazarovým uměním“ přivedla sběratele a mecenáše tohoto neprofesionálního výtvarného projevu Aleše Koudelu k založení ojedinelé sbírky obrazů a artefaktů, kterou v této podobě vystavuje poprvé. Naivní umění, art brut, tedy umění v původním, syrovém stavu, dětské výtvary, umění psychotiků a spiritistů, lidové umění tvoří volně se prolínající svět umění, které se naštěstí

zatím nestalo masovým a mediálním soustem zavedeného uměleckého provozu.

Motivace k tvůrčímu procesu, samotná tvorba, distribuce a zánik těchto uměleckých děl je důležitou součástí příběhu každého vystaveného artefaktu. V zárodku každého díla stojí archetypální puzení k tvorbě s výraznými prvky dětské spontánní hravosti.

Neméně zajímavou fází života vzniklého obrazu je koloběh obdarovávání přátel, blízkých těmito mnohdy danajskými dary. O poslední fázi putování uměleckých děl rozhodují jejich rozpačití majitelé a dědicové, jejichž kroky s obrazy v ruce vedou do bazarů a kontejnerů. A právě tady začíná sběratelská aktivita Aleše Koudely.

Součástí vernisaže bude konference samozvaných kurátorů, kritiků, galeristů, kunsthistoriků, teoretiků umění, bazaristů, dealerů, mecenášů a majitelů sbírek, která se uskuteční v Domě umění v Opavě – v Kabinetu fotografie.

Na závěr konference se uskuteční aukce vámi donesených děl z oblasti BAZAR ART a KONTEJNER ART. Vstup jen ve společenském oděvu a obuvi.

Jiří Siostrzonek

neděle 24. září

17.00 hod.

Dům umění,
refektář

Ve stanici nelze

Divadlo Veselé skoky (Praha)

taneční groteska

Anna a 7 železničářů v taneční grotesce z 2. nástupiště. Tančí, zpívají, milují a potkávají své osudy. Rytmus kol stepuje svoji touhu.

Jsme rozjetý vlak. Nevyklánějte se z oken! Nebezpečí zážitku!

Scénář, režie a choreografie: Jana Hanušová, Martin Pacek, Miroslav Hanuš

Hrají: Taťána Kupcová/Eva Leimbergerová, Václav Jílek/Lukáš Pečenka, Lucie Pernetová/Martina Šťastná, Zbyněk Šporc/Ondřej Nosálek, Eva Velínská/Martina Hůsková, Ondřej Kavan/Jan Zadražil, Natálie Topinková/Barbora Janatková, Radim Madeja/Jan Meduna

Paralelně sledujeme příběhy několika obyvatel zvláštního mikrosvětla vlakového nádraží. Různými výrazovými prostředky od téměř realistického herectví až po zběsilou grotesku se posouváme v čase a pozorujeme své hrdiny z různých úhlů. Tempo se mění stejně jako rychlost vlakové soupravy – opatrný rozjezd, zrychlování, nebojácné uhánění k cíli cesty i pozvolný dojezd.

Výraznou složku inscenace tvoří nahrávky z různorodých oblastí hudební tvorby - soundtrack k filmu, opera, muzikál, vážná hudba, folklor. Herci tančí, zpívají, stále překvapují svou obratností i souhrou. Vlaky, rytmus, touha, vůně, pohyb, dálka, loučení, čekání a magie místa...

Originální pohybové divadlo **VESELÉ SKOKY** založil roku 2003 choreograf a pedagog DAMU Martin Pacek jako profesionální taneční divadlo postavené na nápaditých a vtipných choreografiích a originálním humoru. Oslovil choreografku a kolegyni z DAMU Janu Hanušovou a herce a režiséra Miroslava Hanuše.

Společně vytvořili libreto inscenace *Na hlavu!* pro osm výborně pohybově nadaných herců (pře-

vážně absolventů herectví na pražské konzervatoři nebo na DAMU). Nejlepší taneční čísla z této inscenace uvedli také v *Manéži Bolka Polívky*.

Ve stanici nelze je jejich druhým výjimečným počinem. Sklízí úspěchy nejen před českým publikem (ve výroční anketě i-divadla obsadili: 1. místo v kategorii „Jiný umělecký počín“ pro Janu Hanušovou, Martina Packa a Miroslava Hanuš za choreografii a 4. místo v kategorii „Nejlepší inscenace roku“), ale také v zahraničí (získali „Cenu za nejlepší kolektivní realizaci“ na mezinárodním divadelním festivalu Teatarfest v Sarajevu).

MARTIN PACEK (1963): absolvent HAMU obor choreografie a režie, působil jako tanečník v Československém souboru písní a tanců. Jako choreograf spolupracuje s pražskými i mimopražskými divadly, především činoherními, ale i v operě a operetě, filmu a televizi. Roku 1990 založil taneční divadlo BUFO. Nyní je vedoucím kabinetu pohybu na DAMU.

JANA HANUŠOVÁ (1962): absolventka taneční pedagogiky na HAMU, jako tanečnice prošla prací v televizi, filmu, externí spoluprací v Národním divadle. Věnuje se choreografii a pohybové spolupráci především na pražských divadelních scénách, ale i mimo Prahu v činohře, operetě a muzikálu. Vyučuje na DAMU jevištní pohyb, tanec a step.

MIROSLAV HANUŠ (1963): Absolvoval herectví na činoherní katedře DAMU, poté byl v angažmá ve Střeodočeském divadle Kladno, v Divadle Labyrint, nyní je hercem Divadla v Dlouhé. Režirovat začal hrou Jiřího Suchého *Jonáš a spol.*, dalšími jsou například: *Limonádový Joe*, *Lidožrouti*, *Šakalí léta*, *Kdekdo to rád horké*; je autorem několika úprav divadelních her a řady písňových textů.

pondělí 25. září

10.00 a 20.00 hod.

Loutkové divadlo

Veselé skoky ve filmovém klubu

Terapie skokem

aneb Bába vaří špičky, dědek montuje štych...

filmový dokument

Filmová podívaná zachycující tvorbu originálního pohybového divadla Veselé skoky v letech 2003 - 2006.

Divadlo Veselé skoky je zvláštní parta. Jsou to nádherní zapálení nadšenci do pohybového tyátru. Je to pantomima, co dělají? Jistě, to taky, ale mimové to nejsou. Balet? Jistě, to taky, ale baleťáci to nejsou. Herci? Ano, herci to jsou. Zpívají. Bavi se a baví to i diváky.

Ondřej Neff

Režie: Tomáš Obermaier
Kamera: Radek Loukota
Foto: Bohdan Holomíček, Ivo Dankovič
Střih: Tomáš Obermaier
Digitální postprodukce: Karin Zuderell
Hudba: Milan Potoček
Kostýmy: Samiha Maleh
Produkce: David Havel

Premiéra: 25. září 2006 (vhodný od 12 let)
Počet kopií: film distribuován na VHS, DVD

Délka: 60 minut
Formát: klasický (1 : 1,37)

Zvuk: Stereo
Žánr: dokument

Provedení: barevný
Světová práva: Veselé skoky

Tuzemská distribuce: Veselé skoky (Křížová 7, Praha 5,
tel.: +420 608964913)

pondělí 25. září

17.30 hod.

Kino Elektra

60.

Zahrada fantazie a hudby

na světové výstavě EXPO 2005 v Aichi

beseda a videoprojekce s Petrem Niklem a Ondřejem Smeykalem

Česká kultura se v Japonsku již tradičně těší velké pozornosti a je velmi kladně přijímána. Proto byla Česká republika vyzvána

a je velmi kladně přijímána. Proto byla Česká republika vyzvána japonskou Asociací pro světovou výstavu EXPO 2005, aby se prezentovala zejména na poli kulturně-společenském.

Česká expozice nabídla v souladu s tématem a pojetím výstavy originální umělecké řešení, které navazovalo na tradiční úspěchy českého světového výstavnictví. Pro EXPO 2005 byla vytvořena interaktivní expozice Zahrada fantazie a hudby, která patřila mezi nejnavštěvovanější. Byla pojata jako relaxační prostor s optickými a zvukovými objekty. Mezi autory expozice patří i dva zajímaví hosté 49. ročníku Bezručovy Opavy Petr Nikl a Ondřej Smeykal.

Krátce poté, co český pavilon oslavil 1 500 000 návštěvníků od zahájení Světové výstavy, padl další návštěvnícký rekord. Během jediného dne navštívilo pavilon České republiky 14 136 osob. Zájem návštěvníků EXPA o českou expozici stále roste. S blížícím se koncem Světové výstavy se lidé snažili zhlédnout co nejvíce pavilonů nebo se vrátet

na oblíbená místa, k nimž bezesporu patřila i česká Zahrada fantazie a hudby. Také český pavilon zájmem návštěvníků překonal očekávání. Původně se počítalo s osmi tisíci lidmi denně, avšak od dubna si přišlo k Čechům „pohrát a zahrát“ každý den deset až čtrnáct tisíc lidí.

Mottem EXPA byla moudrost přírody a ČR si zvolila jedno z podtémat, a to umění života. Dřevěný pavilon plnily zvuky, jež vyluzovali s pomocí exponátů sami návštěvníci. K dispozici měli vodní varhany, kamenné cimbály i trubky, které vydávaly zvuk zvonů. Hudbymilovní Japonci proto často překypovali nadšením a vzrušeně zkoušeli hru na různé nástroje a vytvářeli spoustu nových zvuků a tónů. Česká expozice tvořila ostrý kontrast proti japonské expozici, která byla velmi technická. S velkým zájmem se setkaly i doprovodné programy v českém pavilonu, tematicky zaměřené na českou hudbu, tanec, literaturu, sklo apod.

úterý 26. září

17.00 hod.

Dům umění

Večerní pohoštění

dvou hudebníků a výtvarníků Petra Nikla
a Ondřeje Smeykala

performančně-hudební setkání

Nenechte se zmýlit zavádějícím názvem pořadu, nepůjde o žádnou opulentní hostinu dvou umělců. Naopak Petr Nikl a Ondřej Smeykal předloží opavskému publiku nevsední lahůdky ze své dílny.

Petr Nikl (1960, Zlín)

Extrémní introvert, fixovaný v útulném prostředí umělecké rodiny. V kolektivu byl vždy poněkud stranou, i když už od raného dětství se v jeho povaze mísil pud sebezáchovné bázlivosti s jemně přidrzkými provokacemi. Tvořivé prostředí domova mu vtisklo smysl pro hru a zábavu všeho druhu, jež neopadla pubertou, proběhla-li tato vůbec. Často bylo slyšet jeho vysoce položený přednes i zpěv, ale taky tlukot kladívka o betonové schody, kde s chutí zabíjel mravence. Základní devítiletou školou prošel bez větších problémů, kolapsem skončila pouze hra na klavír, kam docházel po 4 roky. Ze sportu měl rád

tenis a všechny míčové hry, nabízející překvapivé situace. Za míčem se dokázal fanaticky honit až do úplného vyčerpání. Výtvarný kroužek pod vedením Jiřího Pekárka se však stal jeho základním zdrojem uspokojení. Zde i doma pak upřesňoval své výsledky pozorování. Neboť šťastné okolnosti dětství v něm vypěstovaly především smysl vášnivého pozorovatele.

Představivost a inspirace se v něm odvíjela z tří hlavních rodinných aktivit: Otec - akademický malíř, v jeho ateliéru, posyčeném směsí terpetýnu,

damary a včelího vosku, často napodoboval jeho stylizaci. Za zvuků hudby z filmu Sněhurka a sedm trpaslíků a tehdy ještě Skupova Spejbla a Hurvínka kreslil v devíti letech kubisticky deformované tváře. Jeho pozdější vztah ke kulovitým tvarům zřejmě vychází z tehdejšího prostředí zakulaceného desingu 60. let a také především z vlivu výtvarné stylizace maminky - návrhářky hraček...

Třetím inspiračním zdrojem byl sklep, kde pobýval dědeček-zlepšovatel a dřevomodelář. Pracoval celý život u Bati, za války například vylepšil design plynové masky. Odtud zřejmě Niklova pozdější záliba v maskách. Sklep voněl kostním kličem a dřevem. V něm poznal kluzkost umakartu, pichlavost hobry a práci např. s hoblíkem. Později většinu

svých loutek vytvořil právě v tomto sklepe.

Více informací získají zájemci na <http://www.tvrdohlavi.cz>

▼ **Výtvarník:** zakládající člen skupiny Tvrdohlaví (1987-1992), laureát ceny Jindřicha Chalupeckého (1995), autor koncepcí interaktivních výstav Hnízda her (2000, Galerie Rudolfinum), Nástroje okamžitých her (2001, Galerie města Plzně a 2003 Galerie Regionálního muzea Jičín), expozice Zahrada fantazie a hudby - český pavilon světové výstavy EXPO 2005 v Aichi, interaktivní expozice Orbis Pictus - České centrum, Paříž, 2006. Knižní ilustrátor a autor: Vyhnání z ráje (1998, nejkrásnější kniha roku, kategorie dětské knihy), Šťastný princ, ilustrace pohádek Oscara Wilda

(2000, Nejkrásnější kniha roku, kategorie bibliofilie), Pohádka o Rybitince (2001), O Rybabě a mořské duši (2003, Nejkrásnější kniha roku, kategorie dětské knihy) a Atlas saltA (2002).

Hudebník: CD Nebojím se smrtihlava (2004, Petr Nikl a Lakomé Barky) získalo ocenění Anděl 2004 v kategorii alternativní hudba.

Scénograf: Opera la Serra (1995, divadlo Archa), Královský hon na slunce (1996 Spolek Kašpar), Česká mše vánoční (1998, Státní opera), Slunovrat (1997, divadlo Archa), Znásobeně sám (1998, Duncan Centrum), Za zrcadlem (1998, divadlo Archa), V Zrcadle (1999, divadlo Archa), Hodná Anna (2000, divadlo Archa), Obnošené sny (2001, divadlo Archa), Tanec hraček (2005, divadlo Archa), Svit stínu (2005, divadlo Archa).

▼ **Herec a performer:** zakládající člen loutkového divadla Mehedaha (od roku 1985); cykly projektů s jihoafrickými umělci, koncipované spolu s Janou Svobodovou a řada vlastních projektů pro divadlo Archa (od roku 1994), příležitostné spolupráce s Laurychovým divadlem a Divadelním Studiem Čisté Radosti, cyklus improvizací Tětiva snu s Tomášem Pospíšilem (od roku 2005), nonverbální improvizace s Petrem Lorencem.

Ondřej Smeykal - profesionální hráč na didgeridoo

*I po tisících letech je didgeridoo stále zde,
stejně a nezměněné,
stále vydává svůj stejně bručivý tón.*

*Je jedním z nejzajímavějších divů přírody,
jež pryj - dle dávných legend - dokáže napodobit jakýkoliv zvuk na Zemi.*

Pro někoho předmět tajemný - posvátný - nedotknutelný, pro druhého nevšední hudební nástroj, pro jiného třeba jen nezajímavá dřevá větev... Australský domorodý nástroj didgeridoo zaznamenal v posledním desetiletí značný rozmach popularity po celém světě a snadno si získal

srdce svých příznivců zastoupením v nejrůznějších hudebních žánrech coby s ničím nezaměnitelný a nenapodobitelný hudební nástroj.

↙ Ondřej Smeykal svým unikátním a svérázným projevem objevuje nové, dosud neprobádané oblasti hry na didgeridoo a posunutím zvukových možností nástroje o několik řádů dále tak pro současné interprety představuje velkou výzvu. Precizním přednesem

poukazuje na bohaté možnosti souzvu-ku hlasové modulace základního tónu a v kombinaci s variabilitou nátisku dosahuje neuvěřitelně bohaté škály zvukového zabarvení. Maximální využití dechového fondu, práce bránice, mimických a artikulačních svalových skupin spolu s obrovským rytmickým potenciálem didgeridoo činí v podání Ondřeje Smeykala z obyčejné dřeváky

větve jakýsi malý komorní orchestr. Mistrně sladěná a pečlivě načasovaná kompozice čistého přednesu tak v nejednom posluchači budí silný dojem zastoupení většího počtu hráčů, případně použití playbacku a samplingu. Technika hry zcela prostá jakéhokoliv přednahrání nebo mixování částí skladeb je i zkušeným hráčům těžko pochopitelná a při živém zhlédnutí vystoupení v posluchači vyvolává často jen němý úžas.

↙ Ondřej Smeykal nastoupil kdysi svou dráhu jako samouk a pro nedostupnost didgeridoo začínal své první pokusy s osvojením hry navičovat tehdy ještě na obyčejné papírové trubky používané k navinování koberců. Později se na necelý rok vydává do Austrálie za účelem studia aborignského skalního malířství na univerzitě v Canberre a studia hry na australský domorodý nástroj. Dnes se tento česko-slovenský průkopník didgeridoo věnuje výhradně koncertním vystoupením, pořádá semináře výuky hry na didgeridoo pro začínající i pokročilé a na základě úzkých kontaktů na australské výrobce zastává ve spolupráci s nimi i roli dovozce kvalitních eukalyptových nástrojů. Mimo jiných aktivit se hudebně podílel na expozici Zahradu fantazie a hudby - český pavilon světové výstavy EXPO 2005 v Aichi.

64. ↙
úterý 26. září

19.00 hod.

Dům umění,
refektář

Spolupracoval s australským didgeridooistou Ianem Woodem na CD pod názvem Pražské snění a později s ním zakládá dnes již kultovní skupinu WOODEN TOYS, mj. spolupracoval také s Monikou Načevou na jejím albu Fontanela nebo např. s Filharmonií Hradce Králové při zpracování skladeb V. Vimmera - Věk Vodnáře.

Vydaná CD: Pražské snění, Wooden Toys a Didgeridoo Solo

Dětská kresba a cesty moderního umění

Jiří Siostrzonek (Opava)

přednáška

Motto:

„Například v případě Miróovy tvorby lze hovořit o dětství,

ovšem pod podmínkou,

že se nejedná o Miróovo dětství,

nybrž dětství světa.“

Michel Leris, 1972

I když se moderní výtvarné umění ubíralo od poloviny 19. století vlastními neprozkoumanými cestami, neuzavíralo se jiným vlivům, které nakonec moderní umělecký výraz významně formovaly. K takovým inspiračním zdrojům můžeme počítat japonské a čínské umění, africké umění, pravěké umění, umění Oceánie, spiritistické umění, artefakty psychotiků atd. Na počátku 20. století byl objeven avantgardními směry a několika solitéry dětský výtvarný projev, který korespondoval s jejich postojem v odmítání naturalistického kopírování skutečnosti. Radikální popření iluzionistického umění umožnilo části umělecké komunity objevit v sobě překvapivou, do té doby neuvědomovanou schopnost prožívat poetiku i v tom nejskromnějším umění – v umění dětí. Tyto směry a jednotlivci nás dodnes učí vnímat jinakost, sílu a krásu umělecké vize vytvářející často vlastní autonomní svět, vzdálený od konvenční podoby světa.

V rámci povídání o vztahu mezi dětským výtvarným projevem, moderním uměním a divákem, budou promítány ilustrativní diapozitivy s reprodukcemi děl významných autorů. V rámci radostného vzájemného obdarovávání se bude uveden jeden z nejlepších dokumentárních filmů o umělci, který se ve své tvorbě věnuje principům dětských her.

středa 27. září

17.00 hod.

Dům umění

Připravil a uvádí Jiří Siostrzonek

Odhalení další opavské sochy za účasti její předlohy doktora Frantíka Smělíka

(po stopách dětské celebrity, která se trvale prochází naším krajem)

Naš doktor Frantík Smělík (56 let) se narodil jako dítě a tato dobrá vlastnost mu zůstala po celý dlouhý život. Ukázka z autorova dobového deníčku: Jako dítě jsem si rád pojezdil, pospal a poletal před barakem, než mě mama zavolala: „Doktore Frantíku, dom.“ Na to já, Frantík: „Eště chvílu, mamó, čao.“ A tak už to šlo celý život. Na vysoké škole získal diplom za 4. místo ve sběru sluníček sedmiletých a založil sbor, ve kterém sám zpíval. Dnes, kdy bilancuje život, se jeho dětské dílo završilo. Není tomu tak dávno, kdy ještě nebyl mezi námi a dnes se chystá na zasloužený odpočinek. Frantík byl v kolektivu oblíbený samotář. Těše vystudoval obor doktor zvířátek a stejně těše provozoval svoji praxi. Ani prasátku by neblížil, ale na člověka, to někdy zvedl i obočí. Tím vším je jeho význam pro festival Bezručova Opava nepřehlédnutelný a v tom je jeho význam také pro JZD Otice, kde dodnes působí jako internista na jatkách č. 5. Byl to tichý občan a zůstal nám jako dítě.

Na počest doktora Frantíka Smělíka se uskuteční okružní poznávací jízda. **Podmínkou účasti účastníků je dětské oblečení.**

pátek 29. září

17.00 hod.

Dolní náměstí
a parkoviště
u Zimního
stadionu

Vážení rodiče,
v pátek 29. září jedeme na školní výlet do Otice, v rámci kterého navštívíme místní JZD a vypomůžeme mu. S sebou: pláštěnku, pití a svačinu, igelitový pytlík, průkaz pojištění, navlhčenou žínku v igelit. sáčku (nepotече voda), pokrývku hlavy, opalovací krém, repelent, vhodnou obuv a oblečení. Vše řádně podepsat a sbalit do chlebníku. Pokud vaše dítě bere trvale nějaké léky, napište dávkování do deníčku. Předpokládaný návrat na náměstí 1. máje v 19 hod. Po skončení akce může jít dítě samo

ano ne

v doprovodu rodičů. (Prosím, zakroužkujte správnou odpověď.)

↑ Sraz všech dětí na parkovišti u brusláku
(Zimní stadion dr. Smělíka)
29. 9. 2006 v 17 hodin.

↓ Akce bude ukončena v restauračním zařízení AURORA, kam budou účastníci zájezdu dopraveni MHD pana Woitka. Na místě bude provedeno vyhodnocení akce s následnou zábavou, grilováním, rožněním a besedou při táboráku.

Za soustavné porušování školního řádu se výletu nezúčastní tito žáci a učitelé:

Fronček, 3.C

Běda, 1.B

Onderková-Kubová 9.B

tř. učitelka Mgr. Hana Kožaná

Za vedení školy: Koudela - Siostrzonek

Pořad připravil a s předstihem realizoval „Příležitostný gerontologický divadelní soubor Frantíka Smělíka“.

↑
Frantík

Den dětí v divadle

Připravili jsme pro vás netradiční dětskou divadelní dílnu!

dětská divadelní dílna

Tato jednodenní akce se uskuteční 30. 9. 2006 v Loutkovém divadle v Opavě pod vedením slovenských herců Juraje Benčíka, Zuzany Dančiakové a Štefana Richtárecha.

Pro děti je připravena celodenní divadelní dílna, v rámci níž se budou moci seznámit s provozem divadla, jeho zákulisím, technickým vybavením a samozřejmě si také vyzkouší, jaké je to připravit malé divadelní představení. V rámci dílny děti také uvidí představení Hra na flašu (Hra na flašku).

Dílny se mohou jako pomocníci účastnit také rodiče, za jejichž pomocnou ruku (co se týká přípravy občerstvení, kostýmů, podpory dětí) budeme velmi vděční! Každé dítě si s sebou vezme oblečení, ve kterém si může hrát, válet se po zemi a třeba se i umazat! Pokud vás napadne nějaká drobná rekvizita, která by se nám během dne mohla hodit, vezměte ji s sebou! Ale pozor na cenné a vašemu srdci blízké věci - počítejte s tím, že by se mohly v tom dětském kolotoči možná i ztratit...

Program dílny:

sobota 30. září

10.00 až 19.00 hod.

Loutkové divadlo

9:00 - 10:00	sraz účastníků, prohlídka divadla
10:00 - 10:50	hra na flašku - 1. část trojdílné divadelní hry s dětmi
11:00 - 12:00	práce v dílnách
12:00 - 12:45	SPOLEČNÝ OBĚD
13:00 - 13:50	hra na flašku - 2. část trojdílné divadelní hry s dětmi
14:00 - 15:45	práce v dílnách - nácvik vystoupení
15:00 - 15:50	hra na flašku - 3. část trojdílné divadelní hry s dětmi
16:00 - 16:50	dokončení přípravy vystoupení
17:00 - 18:00	přehlídka vystoupení jednotlivých dílen
	- pro rodiče, babičky, dědečky, spolužáky, kamarády, ...

Kapitán Pantho a papagáj Mimo

Juraj Benčík (Slovensko)

Hra s dětmi od čtyř do dvanácti let

pantomima

Pro dětské publikum připravil slovenský mim Juraj Benčík pantomimické pásmo **Kapitán Pantho a papagáj Mimo** (Kapitán Pantho a papoušek Mimo) o tom, jak si na opuštěném ostrově žije námořní kapitán se svým papouškem. Když hledají potravu, zjistí, že mají na ostrově návštěvu. Uvaří si s kamarády polévku, nenasytného papouška odvezou do nemocnice na operaci, a když se probere z narkózy, odplavou spolu s ním

na ostrov Narcisů, kde najdou poklad. Do hry se zapojují děti, které si vyzkoušejí, jaké je to chytat do ruky imaginární předměty a vidět ve své představě bujnou vegetaci ostrova nebo širošířé moře. Srdečně zveme děti i jejich rodiče na dvě představení plná fantazie a dobrodružství.

Hra trvá asi 50 minut bez přestávky.

Mim a herec Juraj Benčík absolvoval pod vedením docenta Pavla Mikulíka Vysokou školu Múzických umění v Bratislave (1989). Poté nastoupil jako herec do souboru Divadla SNP v Martině. Už ve škole se kromě svého oboru věnoval také režii a scenáristice a v Martině v těchto aktivitách pokračoval. V roce 1992 působil jako umělecký šéf souboru v Divadle J. G. Tajovského vo Zvoleně. Roku 1993 se stal členem hereckého souboru Bábkového divadla na Rázcestí v Bánské Bystrici, založil mládežnické dramatické studio a na uměleckém gymnáziu vyučoval dramatickou výchovu. Od roku 1995 žije v Bratislavě, kde jednu sezonu působil jako autor, herec a režisér v divadle pro děti a mládež LUDUS. Následně šest let pracoval v Divadle Aréna pod vedením světového mima Milana Sládka. V současnosti se věnuje činohře a sólové pantomimě (např. Cyrano de Cognac, Kapitán Pantho a papagáj Mimo, Paní Čistotná a pán Pažravý, Virtuózní masér, Bankovní lupič, ...).

neděle 1. října

10.00 hod.

Loutkové divadlo

Hra na flašu

Juraj Benčík (Slovensko)

Slovenský mim Juraj Benčík predvede tentokrát pantomimu Hra na flašu, ktorou mohli vidieť návštevníci detskej divadelní dilyn v provedení dětí. Jak se vyrovnají mimové s hrou plné fantazie, grotesek a improvizace, posoudíte sami...

Hrají: Juraj Benčík, Zuzana Dančiaková a Štefan Richtárech

neděle 1. října

16.00 hod.

Loutkové divadlo

Míň než všechno neberu

Mladí opavští básníci

David Bátor

Vladimír Holanovi

Zuzana Musálková

Jana Kunze

Miroslav Černý

Petra Hrušk

Bořka Frýby

Křest knihy

Veliký český básník Antonín Sova se k stáru zasazoval vahou svého jména o to, aby dopomohl k zaměstnání jinému velkému básníkovi, mladičkému Vladimíru Holanovi. Přes všechny přímluvy však Holanovi úředník na magistrátě nabídl akorát pleťení košťat. Sova to vnímal jako obecnější prohru a hořce tehdy konstatoval: „Básník dnes znamená hovno.“

Té větě bude brzy sto let, ale mohla být klidně pronesena dnes ráno. Tvrdě platí. Básník nehýbe světem ani veřejným míněním, má pramalý vliv na většinový vkus, básník nevydělává peníze a často vlastně není ani čten. A přece po celé století od Sovova povzdechu se desítky, ba stovky příslušníků každé další mladé generace nechávají vždy znovu přitahovat tou podivnou marností básnického statutu, jeho provokativní nedůležitostí, směšnou výstředností, snad i pomateností.

Básník stále znamená hovno, patrně však pro některé lidi není rozhodující něco znamenat. Zdá se, že je pro ně mnohem důležitější nějak být – v tomto případě být se slovem, s jazykem a s řečí, a to tím zvláštním způsobem, ve verších, tedy „přes ruku“, kdy se mnohdy víc nepodaří sdělit než naopak. Možná pro ně verše totiž přímo ztělesňují nesamozřejmost světa, možná v nich nacházejí jeho nedopovězenost a nedopověditelnost...

Nevíme prostě úplně proč, ale lidé pořád píšou básně.

Petr Hrušk

Festival se zdárně přiblížil ke svému konci a symbolická tečka patří mladým básníkům. Při příležitosti 49. festivalu Bezručova Opava vydává nakladatelství AVE CENTRUM Kravaře básnický almanach MÍŇ NEŽ VŠECHNO NEBERU, ve kterém jsou zastoupeni mladí básníci z Opavska do 30 let.

V almanachu se setkáme s tvorbou Davida Bátora, Miroslava Černého, Dana Jedličky, Vladimíry Koškové, Jana Kunze, Oldřicha Kutra a Zuzany Musálkové.

Almanach vychází v grafické úpravě Marka Kučery s předmluvou Petra Hrušky a ilustračním doprovodem Bořka Frýby.

neděle 1. října

18.00 hod.

Dům umění

Doprovodné programy

11. - 15. září a 18. - 22. září v 16.00 - 17.00 hod. se uskuteční na Dolním náměstí vystoupení hudebních a tanečních skupin, divadelní představení pro děti.

- 9. 9. Organizace Areka pořádá na Horním nám. od 14.00 hod. akci s názvem „Zmizeli sousedé“. Program: ochutnávka tradičního židovského jídla s prezentací práce a výsledků projektu „Hledání židovské historie“. Výstava Helgy Hoškové „Maluj, co vidíš“. Od 15.00 hod. začne výuka židovských tanců s Tomem Barboříkem.
- 11. 9. Kocourek Modroočko – muzikálek ze života koček – hraje divadelní soubor Sáček LD SVČ Opava
- 12. 9. Chlapecká cimbálová muzika ZUŠ Opava
- 13. 9. Dětský pěvecký sbor DOMINO
- 14. 9. Dechový orchestr ZUŠ Opava a AMA, skupina mažorettek ZUŠ Opava
- 15. 9. Co vítr vyprávěl – veselá pohádka o tom, jak vítr napravil zlobivé strašidélko Bublifouska, hraje loutkoherecký soubor Skřítci LD SVČ Opava
- 18. 9. SONG – akordeonový orchestr ZUŠ Opava, ved. p. Nosková
- 19. 9. Národopisný soubor Úsměv SVČ Opava a cimbálová muzika
- 20. 9. BOrIS – Bubenický Orchester Ivo Samiece
- 21. 9. Váh - folklorní soubor z Liptovského Mikuláše
- 22. 9. Otesánek – hororová komedie na motivy známé pohádky, hraje dětský divadelní soubor Štěk LD SVČ Opava

Program

sobota _ 2. 9.	19.00 h.	Divadlo Spejbla a Hurvínka – Helena Štáchová: O myších a loutkách (představení pro dospělé)	Slezské divadlo
neděle _ 3. 9.	9.00 h. a 11.00 h.	Divadlo Spejbla a Hurvínka – Helena Štáchová, Dušan Soták: Hurvínek a kouzelník (představení pro děti)	Slezské divadlo
pondělí _ 4. 9.	18.00 h.	Obraz dětí v dokumentárních filmech festivalu Jeden svět, uvádí Jiří Siostrzonek	Moravská kaple Domu umění
úterý _ 5. 9.	17.00 h.	Vernisáž: Pohádkový svět Hanse Christiana Andersena – ilustrace Kamily Štanclové a Dušana Kállaye	Dům umění
středa _ 6. 9.	17.00 h.	Setkání se slovenskými výtvarníky Kamilou Štanclovou a Dušanem Kállayem – hovory o tvorbě, inspiraci a Andersenovi	Dům umění
čtvrtek _ 7. 9.	18.00 h.	Obraz dětí v dokumentárních filmech Jeden svět, uvádí Jiří Siostrzonek	Moravská kaple Domu umění
sobota _ 9. 9.	9.00 h.	Dny evropského dědictví 2006: Otsk slavných jmen – historické objekty, v nichž žili slavní lidé	památky Opavy
neděle _ 10. 9.	10.00 h. a 16.00 h.	Když jde kůzle otevřít – Loutkové divadlo Radost (Brno)	Loutkové divadlo
	14.00 h.	Mach a Šebestová – divadelní premiéra	Slezské divadlo
pondělí _ 11. 9.	17.00 h.	Chačipe, Vierka aneb Záhada zmizení rodiny B. – své dokumentární filmy uvede režisér Miroslav Janek	kino Elektra
	20.00 h.	50 let Památníku Petra Bezruče v Opavě, literární pořad Jdou naše životy	Památník P. Bezruče
úterý _ 12. 9.	9.30 h.	Návraty k dětství v české a slovenské literatuře – literárněvědná konference	Slezská univerzita – rektorát
	20.00 h.	Koncert: Michal Prokop a Framus Five – Poprvé naposledy	Clasic club No. 5
středa _ 13. 9.	9.00 h.	Návraty k dětství v české a slovenské literatuře – literárněvědná konference	Slezská univerzita – rektorát
	17.00 h.	Vernisáž: Výtvarná skupina X	minoritský klášter
	18.30 h.	Pějme píseň dohola – film Ondřeje Trojana	minoritský klášter

Program

čtvrtek _ 14. 9.	17.00 h.	Vernisáž: Obrázky z pohádek – Josef Paleček	Památník Petra Bezruče
	17.30 h.	Pošli to dál – film Mimi Lederové	kino Elektra
pátek _ 15. 9.	15.00 h.	Vzpomínka u hrobu Petra Bezruče	Městský hřbitov
	17.00 h.	Vyhodnocení výtvarné a literární soutěže O cenu primátora města – „Sny opavských dětí“	ZUŠ Solná
	19.00 h.	Benefiční večer pro literární soutěž Hlavnice A. C. Nora	vinárna U Přemka
sobota _ 16. 9.	14.00 - 24.00 h.	Alt rock V. – přehlídka opavských a krnovských kapel s křtem nového CD	Clasic club No. 5
neděle _ 17. 9.	10.00 h. a 16.00 h.	O perníkové chaloupce – Divadlo Drak (Hradec Králové)	Loutkové divadlo
	18.00 h.	Koncert: Amadeus Knabenchor Wien (Rakousko) a Chlapecký sbor Stěbořice – Pocta Mozartovi	minoritský klášter
pondělí _ 18. 9.	10.00 h.	Papírové divadlo Norimberk a Debussy trio Mnichov (Německo) – Erik Satie	Loutkové divadlo
	17.30 h.	Knoflíková válka – film Yvese Roberta	kino Elektra
	19.00 h.	Recitál Radima Zenkla a předání Ceny Petra Bezruče	Slezské divadlo
úterý _ 19. 9.	8.30 h. a 11.00 h.	Rytířovo kopi – autorské čtení Martiny Drijverové a FANTASY malování s Vojtou Otčenáškem	Městský dům kultury P. Bezruče
	18.00 h.	To první a to druhé dítě – autorské čtení Martiny Drijverové doprovázené písněmi Marty Němcové	minoritský klášter
čtvrtek _ 21. 9.	9.00 h. a 11.00 h.	Kráska a zvíře (František Hrubín) – hraje Dětské divadelní studio Praha	Loutkové divadlo
	17.30 h.	Sedmikrásky – film Věry Chytilové	kino Elektra
	18.00 h.	Vernisáž: Liptovský Mikuláš – Příběh města	Městský dům kultury P. Bezruče
	20.00 h.	Tužba – výtvarně-pohybové divadlo – Divadlo Alfréd ve dvoře (Praha)	Loutkové divadlo
sobota _ 23. 9.	19.00 h.	Koncert Hudební návraty do dětství (Britten, Saint-Saëns, Dukas, Stravinskij) – Janáčkova filharmonie Ostrava, dirigent Petr Chromčák	Slezské divadlo

Program

neděle _ 24. 9.	10.00 h. a 16.00 h.	Sněhová královna – Divadélko na dlani SVČ	Loutkové divadlo
	17.00 h.	Bazar Art a Kontejner Art – vernisáž uměleckých děl ze sbírek Aleše Koudely, konference, aukce	Dům umění – refektář
pondělí _ 25. 9.	10.00 h.	Ve stanici nelze – Veselé skoky (Praha), taneční groteska originálního pohybového divadla	Klub Ostroj
	17.30 h.	Veselé skoky ve filmovém klubu – to nejlepší z originálního pohybového divadla na DVD	kino Elektra
	20.00 h.	Ve stanici nelze – Veselé skoky (Praha), taneční groteska originálního pohybového divadla	Klub Ostroj
úterý _ 26. 9.	17.00 h.	Zahrada fantazie a hudby na světové výstavě Expo 2005 v japonském Aichi – beseda a videoprojekce Petra Nikla a Ondřeje Smeykala	Dům umění
	19.00 h.	Večerní pohoštění dvou hudebníků a výtvarníků Petra Nikla a Ondřeje Smeykala – performančně-hudební setkání	Dům umění – refektář
středa _ 27. 9.	17.00 h.	Dětská kresba a cesty moderního umění – přednáška Jiřího Siostrzonka	Dům umění
pátek _ 29. 9.	17.00 h.	Odhalení další opavské sochy za účasti její předlohy - doktora Frantika Smělíka (malý zájezd a odhalení sochy na Dolním náměstí)	parkoviště u Zimního stadionu (odjezd účastníků zájezdu)
sobota _ 30. 9.	10.00 h. - 19.00 h.	Den dětí v divadle – netradiční dětská divadelní dílna	Loutkové divadlo
neděle _ 1. 10.	10.00 h.	Pantomima Juraje Benčíka – Kapitán Pantho a papagáj Mimo	Loutkové divadlo
	16.00 h.	Pantomima Juraje Benčíka – Hra na flašu	
	18.00 h.	Míň než všechno neberu – křest almanachu mladých opavských básníků	Dům umění

Přípravný výbor festivalu Bezručova Opava
*Mgr. Zuzana Bornová, Mgr. Petr Hanousek, Alena Chudárková,
MVDr. Martin Klimeš, Ing. Vlastimil Kočvara,
Karel Kostera, Ing. Jiří Pecháček, PhDr. Vladimír Pfeffer,
Jaroslava Poláková, Mgr. Petr Rotrekl,
Ivana Šýkorová, Vlastimil Šemora, doc. PhDr. Jiří Urbanec, CSc.*

Pořádá: statutární město Opava

*ve spolupráci se Slezskou univerzitou, Slezským divadlem,
Slezským zemským muzeem, Domem umění, Střediskem volného
času, agenturou A. Production Martina Žižlavského, Sdružením
Hlavnice A. C. Nora, občanským sdružením Bludný kámen,
Opavským filmovým klubem, Základní uměleckou školou -
výtvarný obor, knihovnou Petra Bezruče, Základní uměleckou
školou V. Kálíka, Dušanem Urbaníkem a dalšími.*

Programový tisk 49. Bezručovy Opavy
vydalo statutární město Opava

Dramaturgie festivalu: *Mgr. Petr Rotrekl*

Texty v programovém bulletinu vybrali, sestavili a sepsali:
*Mgr. Zuzana Bornová; Naďa Satková; Stanislava Rožnovská;
Mgr. Jiří Siostrzonek, PhD.; Mgr. Petr Rotrekl a autoři
jednotlivých textů*

Redakce: *Mgr. Zuzana Bornová a Mgr. Petr Rotrekl*

Grafická úprava: *Martin Feikus*

Tisk: *RETIS*

*Občanské sdružení Tandem a ZŠ Havlíčkova připravily letos ve
spolupráci se statutárním městem Opava programový bulletin
festivalu Bezručova Opava také v Braillově písmu a na CD.
Tímto chceme zpřístupnit opavské kulturní dění také našim
nevidomým spoluobčanům. Možnost zapůjčení v Opavě: knihovna
Petra Bezruče, SONS, informační centrum a ZŠ Havlíčkova.*

Informace o festivalu:

Info - tel: 553 756 723, 604 229 363

internet: www.opava-city.cz, e-mail: petr.rotrekl@opava-city.cz

Předprodej vstupenek - Sluna Opava: 553 712 319

na titulní stránce ilustrace Dušana Kállaye
z knihy Astrid Lindgrenové - Mio, můj Mio (Albatros, 2004)

na druhé straně ilustrace Dušana Kállaye
z knihy Andersen pohádky (nakladatelství Brio, 2005)

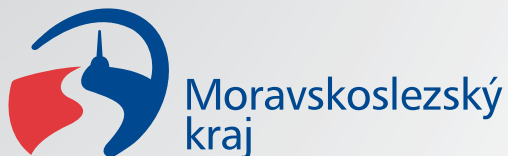

fotografie Dany Kyndrové

Pořadatel

Statutární město
Opava

Festival 49. Bezručova Opava je spolufinancován
z rozpočtu Moravskoslezského kraje

Mediální partner

Region